

பெரியபுராணக் கதைகள்

முதல் பாகம்

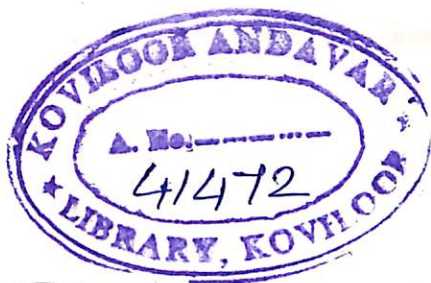
ACC.No. 41472

Q23

வானதி பதிப்பகம்

பெரியபுராணக் கதைகள் (முதல் பாகம்)

கவிஞர் தே. ப. பெருமாள்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1974

இரண்டாம் பதிப்பு : மே, 1976

மூன்றாம் பதிப்பு : ஜூன், 1977

நான்காம் பதிப்பு : ஜூலை, 1981

ஐந்தாம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1983

ஆறாம் பதிப்பு : ஜூன், 1986

ஏழாம் பதிப்பு : ஜூலை, 1996

எட்டாம் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1998

ஒன்பதாம் பதிப்பு: நவம்பர், 2001

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 10-00

- TITLE : PERIYA PURANAK KADAIGAL - PART - I
□ AUTHOR : KAVIGNAR T.P. PERUMAL
□ LANGUAGE : TAMIL
□ EDITION : **NINETH EDITION: NOVEMBER, 2001**
□ PAGES : 80 PAGES
□ PUBLISHED BY : VANATHI PATHIPPAKAM
13, DEENADAYALU STREET
THYAGARAYA NAGAR
CHENNAI - 600 017
□ PRICE : Rs. 10.00

வேலர் அச்சு : சபாநாயகம் ஆபிஸுட் அச்சிட்டோர் : **M.S PRINTING WORKS.**
73-A, கீழரத வீதி **CHENNAI-14.**
சிதம்பரம் - 608 001

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம்

காஞ்சீபுரம்

முகாம் : ஜாம்ஷெட்பூர்
பீகார்

தேதி : 15-8-74

பொது ஜனங்களிடையே, முக்கியமாக மாணவர் களிடையே வாழ்க்கையின் மேன்மைக்கு அடிப்படைக் காரணங்களான கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக் கத்தையும் அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் சென்னை வானதி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு பக்தர்களின் வரலாறுகள் அடங்கிய பெரியபுராணக் கதை களைக் கவிஞர் ஸ்ரீ தே. ப. பெருமானின் மூலம் எழுதச் செய்து நூல் வடிவில் வெளியிட முன் வந்திருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

நம்முன் இருக்கும் இந்நூலின் பகுதியில் தேர்க்காலில் சிக்கி உயிரிழந்த கன்றுக்காகத் தன் குமாரனின் மீது தேரைச் செலுத்திய மனுநீதிச்சோழன், இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்

பட்ட ஸுந்தரமூர்த்தி நாயனார், உண்மையான பக்தியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், உயர்ந்த பேறடைந்த திருநீலகண்ட நாயனார் முதலிய பக்தர்களின் வரலாறுகள் எளிய பதங்கள் அடங்கிய செந்தமிழ் வசன நடையில் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தக் கதைகளிலிருந்து வெளியாகும் நீதிகளும் தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலின் ஆசிரியர் மேன்மேலும் மற்ற பெரிய புராணக் கதைகளையும் எழுதிக்கொண்டு வாழ்க்கை நலன்களை அடையுமாறும், சிறந்த கடவுள் பக்தரான ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசை உரிமையாளராகக் கொண்ட வானதி பதிப்பகமும் மேன்மேலும் கடவுள் பக்தியையும், நல்லொழுக்கத்தையும் வளர்க்கக்கூடிய இத்தகைய நூல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு அபிவிருத்தியடையுமாறும் ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

ஸ்ரீநாராயண ஸ்மிருதி

பதிப்புரை

பக்திக் கதைகளை மக்கள் படித்தால் மக்களிடையே நல்லொழுக்கமும் இறையுணர்வும் பெருகும்; பண்பாடு வளரும்; மக்கள் அறவழியில் நடக்க உதவியாக இருக்கும் என்று கருதிக் கருணை உள்ளத்தோடு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் பெரிய புராணக் கதைகளை எளிய தமிழில் தொகுத்துச் சிறுசிறு புத்தகங்களாக வெளியிடும்படி அருளாணை பிறப்பித்தார்கள். அவர்கள் கட்டளைக் கிணங்க கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களைக் கொண்டு பெரியபுராணக் கதைகளை மாணவரும் மற்றவர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எழுதச் செய்தேன். கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்கள் அற்புதமாக எழுதியுள்ளார்கள். அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு வெளியிட்டுள்ளேன்.

மக்கள் நலன் கருதி பெரியபுராணக் கதைகளை வெளியிடச் செய்த கருணை உள்ளம் படைத்த காஞ்சிப் பெரியவர்களை நன்றியறிதலோடு போற்றி வணங்குகிறேன். பெரிய புராணக் கதைகளைத் தொகுத்து எழுதித் தந்த கவிஞர் தே. ப. பெருமாள் அவர்களுக்கு நன்றி.

தமிழ் மக்கள் இதனைப் போற்றிப் படித்துப் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதனைத் தொடர்ந்து பெரிய புராணத்திலுள்ள ஏனைய கதைகளும் வெளிவரும்.

வணக்கம்

அன்புள்ள

ஏ. திருநாவுக்கரசு

வானதி பதிப்பகம்

முன்னுரை

பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்தே ஒவ்வொருவர் உள்ளத் திலும் இறையுணர்வு ஊன்றப் பெறுதல் வேண்டும். இது, நமது முன்னோர்கள் கருத்தோடும் உன்னிப்போடும் நடை முறைப் பழக்கத்தில் மேற்கொண்ட வழக்கமாகும். இவ்வாறு இறையுணர்வு கொள்ளப் பெறுவோர், தூய நினைவுகளில் தோய்ந்து, நல்ல பண்புகள் நிரம்பி நலமான வாழ்வைப் பெறுவர்.

இறையுணர்வை எழுப்புகின்றவற்றுள் சைவ அடியார்கள் வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்திருத்தொண்டர்கள், ஏற்றமான பண்புகளோடு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் இணையாகப் பாவித்து, நாம் ஒழுகிவந்த நேரிய நெறி முறையில் வழுவாத இயல்பு கொண்டவராய் விளங்கினர். பிறை சூடிய பெருமான் மீது இடையறாப் பற்றுக்கொண்ட இவ்வடியார்களது சீரெல்லாம் செப்பும் செந்தமிழ்த் திருநூல், சேக்கிழார் பெருமானின் திருத்தொண்டர் புராணமாகும். இதையே பெரியபுராணம் எனக் கூறுவர். என்றாலும் இது ஒரு சிறந்த வரலாற்று நூலேயாம். இப்பெரிய புராணத் திலுள்ள திரு அடியார்கள் அருள் வரலாற்றில் ஒன்பது

இந்நூலினுள் எளிய இனிய உரைநடையில் தரப்பட்டுள்ளன. பிற அடியார்கள் வரலாறும் இவ்வாறு வெளிவர இறையருள் கூட்டுமென எண்ணுகிறேன். இந்நூல் சிறுவர்களுக்கு - மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஏனையோர்களுக்கும் பயன் தரவல்லது.

இந்நூலுக்கு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு, தவத்திரு சங்கராசார்ய சுவாமியவர்கள் வழங்கியுள்ள அருளாசியை நான் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன். அவர்களுக்கு அன்பு கமழும் என் நெஞ்சமலர் காணிக்கை. இந்நூலை என்னை எழுதத் தூண்டியவரும், திருமறை நூற்களை வெளியிடுவதில் சிந்தை கொண்டவரும் இறை பக்தருமாகிய வானதி பதிப்பகம் உரிமையாளர் திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் என் இதயம் தோய்ந்த நன்றி.

சென்னை - 14

தே. ப. பெருமாள்

25.8.1974

இந்நூலினுள்

	பக்கம்
அறநீதி காத்த அரசர்	9
ஆள்பட்ட அடியார்	17
தேடி வந்த தெய்வம்	29
அடியவரால் அனைவருக்கும் நன்மை	32
இளமை பெற்ற இறைத்தொண்டர்	37
பசிக்குதவும் பண்பாளர்	46
பகைவனிடமும் கருணை	52
உறுதி பேணிய உத்தமர்	59
அடியாரும் அரசரும்	66
வஞ்சனைக்குத் தண்டனை	75

அறநீதி காத்த அரசர்

காவிரி பாய்ந்து வளம் பெறுவது சோழநாடு, இங்கு எங்கு பார்த்தாலும் பண்ணை வயல்கள், பசுஞ் சோலைகள், பழத்தோட்டங்கள், பயன் மரத் தோப்புகள் நிரம்பிப் பச்சைப் பசேலென்று தோன்றும். மக்கள் செழிப்பு மிகுந்தவராய் வாழ்க்கை நடத்துவர். இறைவன் நினைவில் தோய்ந்து, அவனையே நாளும் வழிபட்டு நலம் பெறுவர். இவர்கள் வாழ்வில் அறம் பெருகியிருந்தது. அன்பு நிரம்பியிருந்தது. அறமும் அன்பும் நிறைந்த இடத்தில் மகிழ்ச்சிக்குக் குறை விருக்காதன்றோ!

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த சோழ நாட்டுக்குப் பல நகரங்கள் தலைநகரமாய் விளங்கினும் அவற்று ளெல்லாம் சீர்பெற்று விளங்கியது திருவாரூர் என்ற திருநகரமே ஆகும். ஏனெனில் இதுவே திருமகள் இறைவன் அருள் வேண்டி வழிபட்ட இடம். மேலும் சிவபெருமான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காகப் பரவையாரிடம் தூது சென்றதும் இந்நகர்த் தெரு வீதி வழி யாகத்தான். இறைவர் தம் திருவடிகள் தோய இந்நகர்

வீதியில் நடந்து சென்றாரென்றால் பின்னர் இதன் பெருமையைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

முன்னொரு காலத்தில் இந்நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மனுநீதிச்சோழர் என்னும் மன்னவர் அரசாண்டு வந்தார். இவர் சூரியகுலத் தோன்றல்; கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர்; இறைவனிடம் நீங்காத பக்தி கொண்டவர். குடிமக்களைத் தம் உயிராகக் காத்து வந்தார். இவரது ஆட்சியில் மக்கள் எவ்விதக் குறையு மின்றி நிறைந்த வாழ்வைக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு செங்கோலோச்சி வந்த மனுநீதிச் சோழருக்கு ஒரு குறை இருந்தது. அது பிள்ளைப் பேறு இல்லாத குறையே. தமக்குப் பிற்காலம் தம் நாட்டைச் செவ்வனே ஆட்சிசெய்ய மைந்தன் ஒருவன் இல்லையே என்ற கவலை இவரைப் பெரும் வேதனைக்குள்ளாக்கியது. திருவாரூரில் கோவில் கொண்டிருந்த வீதிவிடங்கப் பெருமானிடம் தம் குறையினைக் கூறி நெஞ்சருகிக் கரைவார். தமக்குக் குழந்தைப்பேறு நல்கி அருள்பாலிக்க வேண்டுவார். நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அடியவர் வேண்டிடில் ஆண்டவன் அருள் செய்யாதிருப்பானோ?

இறைவன் இன்னருளால் அரசமாதேவியார் கருப் பேறு பெற்றார். அவ்வம்மையாருக்கு ஆண்டவன் குழந்தையொன்று பிறந்தது. மன்னர் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்; வீதிவிடங்கப் பெருமானின் அருளை நினைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். மக்கள் பெற்ற களிப்புக்கும் எல்லையே இல்லை. தங்களுக்கு வாய்த்த பேறாக அவர்கள் இதையெண்ணி இன்பக் கடலில் திளைத்தார்கள். தமக்கு அருள் வழங்கிய வீதிவிடங்கப்

பெருமானின் திருப்பெயரையே மகனுக்குச் சூட்டி மலர்ச்சி பெற்றார் மன்னவர்.

வீதிவிடங்கள் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக இளங்கதிரோன் போல் வளர்ந்து வந்தான். கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்றான். கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றான். வித்தையும் வீரமும் அவனை விரும்பிச் சேர்ந்தன. பண்பும் கனிவும் அவனிடம் நிரம்பி வழிந்தன.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க, மரபுக் கொழுந்தாகிய வீதிவிடங்கள், ஒருநாள் காலையில் தேர் மீதேறித் தெரு வழியாக வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைச் சூழ்ந்து அவனது நண்பர்கள் வந்தனர். படை வீரர்கள் இவர்களையொட்டி அணியணியாகச் சென்றனர். மங்கல முரசு ஒலித்தது. வாழ்த்தொலி முழங்கிற்று. அரசிளங்குமரன் கண்ணாரக் கண்டுகளித்த மக்கள் அவனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர். பற்பல சொல்லி வியந்து போற்றினர்.

இவ்வாறு வீதிவழியாக வீதிவிடங்கள் வந்து கொண்டிருக்கும்போது, எதிர்பாராத நிலையில் ஒரு விபரீத நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. இது மனுநீதிச் சோழர் செங்கோல் முறைமையை அறக்கடவுள் ஆய்ந்தறிய நடந்ததுபோல் இருந்தது. பசுவின் கன்று ஒன்று, எங்கிருந்தோ துள்ளியோடி வந்து, அரசிளங்குமரன் ஓட்டி வந்த தேர்க்காலில் சிக்கிக் கொண்டது. கண்மூடி திறப்பதற்குள் மாயம்போல் நடந்த நிகழ்ச்சி அது. தேர்க்காலில் சிக்கிய கன்றின் உடல் சிதைந்து, குடல் சரிந்தது. குருதி கொப்பளிக்க அதன் ஆவி பிரிந்தது.

கன்று இறந்ததைக் கண்ட தாய்ப்பசு கதறிக் கதறித் துடித்தது; கண்ணீர் பெருகிக் குமுறியது. சுற்றியோடிச் சோர்ந்தது.

நடந்ததை அறிந்தான் வீதிவிடங்கள். உள்ளம் பதறினான்; ஏங்கித் தவித்தான். அவன் விழிகள் நீரைக் கொட்டின. “மனுநீதி தவறாது ஆட்சி நடத்தும் என் தந்தைக்கும், அவர் வந்த மரபுக்கும் மாசைத் தேடிக் கொடுத்தேனே! மதிமயங்கியது போன்று பழிச்செயல் புரிந்தேனே! இந்தப் பாவத்தை நான் எவ்வாறு போக்கிக் கொள்வேன்!” என்று புலம்பினான். பின்னர் ஒருவாறு தேறி, “என் தந்தையார் காதில் இச்செய்தி எட்டுமுன், அறநூல் விதித்த வண்ணம் இதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்வேன்” என்ற முடிவுக்கு வந்தான். இதற்காக மறை தேர்ந்த சான்றோரைத் தேடிச் சென்றான்.

கன்றை இழந்த தாய்ப்பசுவோ, துன்பத்தில் எங்கும் நிலைகொள்ளாது, அரண்மனையை நோக்கி ஓடியது. அங்கே ஆராய்ச்சி மணியொன்று கட்டப் பெற்றிருந்தது. இது குடிமக்கள் தங்கள் குறையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கட்டிய மணியாகும். மனுநீதிச் சோழர்காலத்தில் யாருக்கும் குறை நேராத காரணத்தால் இம்மணியை எவரும் அடித்ததில்லை. இப்போது இப்பசு கன்றை இழந்த தன் துயரத்தைத் தெரிவிப்பது போல் இம்மணியை அடித்தது. இதனால் தன் தயர் தீருமென அது எண்ணியதோ என்னவோ!

துன்பக் குரல்போல் மணியோசை மன்னர் காதில் விழுந்தது. அவர் நெஞ்சம் திடுக்கிட்டார். ‘ஏதோ, பேரின்னல் சூழ்ந்துள்ளது’ என்னும் உணர்வோடு

வெளியே வந்தார். அப்போது காவலர், அரசரை வணங்கி, கன்றையிழந்த பசு மணியை அடித்த விவரத்தை அறிவித்தனர். கண்களில் நீர்சோர நின்ற பசுவைப் பார்த்தார் மன்னவர். மனம் பதறினார். அருகே நின்ற அமைச்சர்களை நோக்கினார். அவர்கள் நடுங்கிய மேனியராய் அரசரை வணங்கி நேர்ந்ததைக் கூறினார்கள்.

இச்செய்தி கேட்ட மன்னர் இடியோசை கேட்ட நாகம் போல் துடிதுடித்தார். அவலத்தில் தோய்ந்த பசுவைப் பார்ப்பார்!! அதன் உணர்வைத் தாழும் கொண்டு ஏங்குவார்; என் ஆட்சி நடக்கும் விதம் இதுவோ எனக் கூறித் தம்மைப் பழிப்பார்; உள்ளச் சோர்வில் உரனிழந்து மயங்குவார். அவரது கண்களிலிருந்து அருவியென நீர் சுரந்தது.

மன்னரின் இத்துயர நிலையைக் கண்ட அமைச்சர் களும் செய்வதறியாது திகைத்தனர். தங்கள் மன்னருக்கு இவ்வாறு ஒரு நிலை நேர்ந்து விட்டதேயென அவர்கள் ஆறாத் துயர் கொண்டனர். இவர்கள் மன்னரை வணங்கி, 'பெருமானே, தாங்கள் கருணையுள்ளம் படைத்தவர்கள்; எனவே கலங்கிக் கண்ணீர் வடிக் கின்றீர்கள், தங்கள் திருமகன் இது அறிந்து செய்த பிழையன்று. விதியினால் ஏற்பட்ட வினை. இதற்குத் தக்க பரிகாரம் செய்து கொண்டால் அதுவே போதுமானது'' எனக் கூறினர்.

இது கேட்ட மன்னர், "அமைச்சர்களே, நன்கு சொன்னீர்கள்! நீங்கள் கூறும் முறையால் ஆவின் துயரம் அகன்று விடுமோ? என் மைந்தனைக் காப்பாற்ற நினைந்தே நீங்கள் இவ்வாறு பேசுகின்றீர்கள். நான்

இதை ஏற்பது முறையா? மன்னன் மாநிலத்தின் காவலனன்றோ! அவன், தன்னாலும், தன் பணியாட்களாலும், பகைவராலும், கள்வராலும் ஏற்படும் அச்சத்தை நீக்க வேண்டுதலன்றோ கடன். என் மகன் இழைத்த தீமைக்கு நான் ஏற்ற தண்டனை கொடாது, இவனைப்போல் தீவினை புரிந்த ஏனையோருக்கு மட்டும் தண்டனை வழங்குதல் நீதியோ? இது ஒரு குலத்துக்கொரு நீதியாகாதோ? இதனால் எனக்குத் தீராப் பழியன்றோ வந்து சேரும்!" எனக் கூறினார். மேலும் அவர், "இப்பசு என்னிடம் நீதி கேட்டே இம் மணியை அடித்துள்ளது. இதை ஐயறிவு படைத்த விலங்கென்று ஒதுக்கித் தள்ள இயலுமோ? இத்திரு நகரே இறையனார் கோயில் கொண்ட சீர்மிக்கது. இங்கு தோன்றிய கன்றைக் கொன்ற என் மைந்தனுக்கும் அத் தண்டனையைக் கொடுத்து நீதி காப்பதே தக்கது. கன்றையிழந்த பசுவைப் போல் நானும் புதல்வனை இழந்து துயரம் அனுபவித்தலே முறை" என்று கூறினார்.

மன்னரின் இம்முடிவைக் கேட்ட மந்திரிகள் செயலற்ற நிலையாயினர்.

மனுச்சோழர் உடனே தம் மைந்தனை அழைத்து வருமாறு ஆணையிட்டார். தான் செய்த பிழைக்கு அஞ்சி நடுங்கியவாறு அரசிளங் குமரனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அரசர், அமைச்சருள் ஒருவரை அழைத்து அவரிடம், "கன்று இறந்த இடத்தில் இவனைக் கிடத்தி, இவன் மார்பு மீது தேரைச் செலுத்துக" எனக் கட்டளை வழங்கினார்.

அமைச்சர் செய்வதறியாது திகைத்தார். அரசிளங்குமரனைக் கொல்ல அவர் மனம் எவ்வாறு துணியும்? ஆனால் மன்னர் கட்டளையை மீறுவதோ அடாத செயலாகும். இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோல் தத்தளித்த அவர், இவற்றினின்றும் விடுபட இறுதியில் தம்முயிரையே மாய்த்துக் கொண்டார்.

இச்செய்தி மன்னருக்கு வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தது போலாயிற்று. அமைச்சர் சாவுக்குத் தாமே காரணம் என்பதையறிந்து மேலும் கலங்கிக் கதறினார். இறுதியில் மைந்தனுக்குத் தாமே தண்டனை வழங்கவும், அமைச்சர் சாவுக்குத் தம் உயிரை விடவும் மன்னர் முடிவு செய்தார்.

கன்று இறந்த இடத்தில் தம் மைந்தனைப் படுக்க கட்டளையிட்டார் மன்னவர். வீதிவிடங்கனும் தன் தவறுக்குத் தக்க கழுவாய் என எண்ணி, இறைவனை நினைந்த நெஞ்சினனாய், அவ்வாறே சென்று படுத்துக் கொண்டான். மன்னவர் தாம் வழிபடும் தெய்வமாகிய வீதிவிடங்கப் பெருமானை நினைந்து, தம் குலத்துக்கு 'ர புதல்வன் என்பதையும் ஓராது, தம் மைந்தன் ர்புமீது தேர்க்கால் அழுந்தும்படி தேரைச் செலுத்தான். அரசிளங்குமரன் அழகுமேனி தேர்க்காலில் ரபட்டு, அவன் ஆவி பிரிந்தது.

இதைக் கண்ணுற்ற மக்கள் அனைவரும் கண்ணீர் மழை சொரிந்தார்கள். ஆனால் விண்ணவர்கள் மலர் மணி பொழிந்தார்கள். வீதிவிடங்கப் பெருமான் உமையம்மையாரோடு விடைமீது தோன்றிக் காட்சி அளித்தார். இத்திருக்காட்சியைக் கண்ட மனுச்சோழர் அடுத்த உணர்வில் மூழ்கியவராய்க் கைகூப்பி வீழ்ந்து

வணங்கினார். இந்த அற்புதக் காட்சியை என்னென்று சொல்வது?

உயிர் நீத்த பசுங்கன்று, இறைவன் பேரருளால் உயிர் பெற்றெழுந்தது. பின்னர் அரசிளங்குமரனும் அமைச்சரும் ஆவி பெற்று எழுந்தார்கள். இறைவன் பேரருளால் ஆகாத செயலும் உண்டோ?

எழுந்த பசுங்கன்று தாய்ப்பசுவின் அருகே சென்று மடி சுரந்த பாலைக் குடித்தது. தாய்ப் பசுவும் துயரம் நீங்கிக் களி கொண்டது. அரசிளங்குமரன் வீதிவிடங்கள் தன் தந்தையின் அடி பணிய, அவரும் அவனை அன்போடு தழுவி உள்ளம் குளிர்ந்தார். பேரன்புக்குரிய அமைச்சரையும் அணைத்துக் கொண்டார். இந்த அதிசயக் காட்சியைக் கண்ட மக்கள் அனைவரும் ஆனந்தம் மேலிட்டு நின்றனர்.

பின்னர் மனுநீதிச் சோழர் நீண்ட காலம் குடி தழுவிக் கோலோச்சி நற்பேறு பெற்றார்.

நீதி தவறாது நடந்து, இறைவனிடம் உண்மையான பக்தி கொண்டால் நமக்கு எல்லாவித நன்மையும் கிடைக்கும் என்பதை இக்கதையின் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமல்லவா?

ஆள்பட்ட அடியார்

அருட் பெருங் கடலாகிய சிவபெருமானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டவர் திருஆரூரர் என்னும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆவார். தடுத்தாட் கொள்ளுதல் என்பது, இறைவன் அடியார் மீது அன்பு கொண்டு, அவர்கள் செல்கின்ற துன்ப நெறிலிருந்து அவர்களை விலக்கி, தம்பக்கம் ஈர்த்துக் கொள்ளுதல் ஆகும். இவ்வாறு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு ஆள் பட்டவரே சுந்தரர். இவர் இறைவரது ஆணைப்படி திருப்பதிகள் தோறும் சென்று, திருப்பதிகங்களாகிய செந்தமிழ்ப் பாமாலைகள் பாடித் தேனியை பொழிந் தவர் ஆவார். இவரது சுவையான வாழ்க்கை வரலாறு அறிய வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது திருமுனைப்பாடி நாடு. இந்நாட்டை நரசிங்க முனையரையர் என்பவர் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். அவர் அன்புள்ளமும், அறப்பண்பும் கொண்டவர். நாட்டு மக்களில் தம்மையும் ஒருவராக எண்ணி, அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகி அவர்கள் நலம் பேணியவர்.

இந்நாட்டில் திருநாவலூர் சிறப்புடைய ஊர். வளம் மிகுந்தது. இங்குள்ள மக்கள் தெய்வ பக்தி நிரம்பியவர்கள். சைவ நெறியையே மெய்ந்நெறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள்.

இவ்வூரில் சைவ அந்தணர் மரபில் சடையனார் என்று ஒருவர் இருந்தார். இவரது அன்பு மனைவியார் இசைஞானியார் ஆவர். இவர்களுக்கு அழகிய ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. இக்குழந்தைக்குப் பெற்றோர்கள் நம்பியாரூரர் என்னும் பெயரைச் சூட்டி வளர்த்து வந்தனர்.

நம்பியாரூரருக்கு மார்பில் இரத்தினச் சுட்டிகையும், அரையில் அரைஞாணும், அடிகளுக்குச் சதங்கையும் அணிந்து பெற்றோர்கள் அழகு செய்தனர். இயற்கையிலேயே அழகுத் திருவோடு பிறந்த குழந்தைக்கு அணிகலன்கள் அணிந்தால் மேலும் அழகு மிகுந்து தோன்றுமல்லவா?

ஆரூர் தளர்நடை பயின்று, தெருவீதியில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்நேரம் அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார், நாட்டை ஆளும் மன்னர் நரசிங்க முனையரையர். இவரது காட்சியில் பட்டார் குழந்தை ஆரூர். குழந்தையின் தெய்வ அழகில் சொக்கித் தம்மையே மறந்து நின்றார் மன்னவர். ஆரூரை அன்பினால் வாரியெடுத்து மகிழ்ந்தார். குழந்தையின் பெற்றோர் யார் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும் செய்தார்.

மன்னர் நேராகச் சடையனார் வீடு சென்றார். சடையனாரைக் கண்டு வணங்கி, அழகிய ஆரூரைத்

தமக்கு மகனாகத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். தம் மகன்மீது மன்னருக்கிருக்கும் அன்பையும் ஆசையையும் உணர்ந்து கொண்டார் சடையனார். இல்லையே என்னாத இனிய பண்பு படைத்தவராயிற்றே அவர்! எனவே மன்னர் விருப்பத்துக்கு மறுப்புக் கூறாது மகிழ் வோடு இசைந்தார். அன்றிலிருந்து ஆரூர் மன்னர் மைந்தராக வளர்ந்து வரலானார்.

ஆரூர் மன்னர் மாளிகையில் வளர்ந்த போதும் அந்தணர் மரபுக்குரிய ஒழுக்கங்களைக் கருத்தாகப் பேணி வந்தார். மார்பில் முந்நூல் அணிந்து, மறைகளையும் பிற நூற்களையும் கற்கலானார். கல்விகள் அனைத்தும் இவருக்கு வருந்தாமல் திருந்த வந்தன.

ஆரூருக்கு மணப் பருவம் வந்தெய்தியது. தக்க பருவத்தில் மணம் செய்து வைக்க வேண்டியது பெற்றோர்கள் கடமையல்லவா? எனவே சடையனாரும் தம் புதல்வருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கப் பெரிதும் விரும்பினார். மகனுக்குத் தகுந்த மங்கையைத் தேடலானார்.

திருநாவலுருக்கு அருகில் புத்தூர் என்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. இவ்வூரில் சைவ அந்தணர் மரபில் தோன்றிய சடங்கவியார் என்பவர் இருந்தார். இவருக்குப் பெண்மைப் பண்புகள் அனைத்தும் நிரம்பிய அழகிய மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். இம்மங்கையே தம் மகனுக்கு ஏற்ற பெண் எனக் கருதிச் சடையனார் இவரிடம் மணம் பேசப் பெரியோரை அனுப்பி வைத்தார். சடங்கவியாரும் இதற்கு இசைந்தார். திருமண நாளும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

திருமண நாளன்று ஆரூர் அழகுக் கோலம் புனைந்து, மணப் பந்தலினுள் வந்து தமக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். மணச் சடங்குகள் தொடக்கமாயின. இந்நேரம் முதுமை சான்ற அந்தணர் ஒருவர் அங்கே வந்தார், இவர் முதுமைப் பருவம் உடைய வராயினும், இவரது தோற்றம் அங்கிருந்தோர் அனைவரையும் கவர்ந்தது. அழகிய திருநெற்றியலே வெண்ணீறு அணிந்திருந்தார். இவரது தலை மயிர் அனைத்தும் நரைத்து வெள்ளிய வண்ணத்தில் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. காதுகளில் குழைகளும் மார்பில் முந்நூலும், தோளில் வெள்ளை மேலாடையும் இலங்கி எழில் வீசின.

வந்த இம்முதியவர் அனைவரும் காண ஆரூர் முன்னே வந்து, “இங்கிருப்போர் அனைவரும் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்” எனக் கூறினார்.

மறையோரும் பிறரும், அவரை நோக்கி, “பெரியீர், தாங்கள் இங்கு வந்தது எங்கள் பெரும் தவமேயாகும். தாங்கள் சொல்ல விரும்புவதைச் சொல்லுங்கள்” என வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அந்தணர் ஆரூரைப் பார்த்து, உனக்கும் எனக்கு முள்ள தொடர்பின் காரணமாகப் பெரும் வழக்கு ஒன்று உள்ளது. அதைத் தீர்த்த பின்னரே உன் திருமணம் நடக்க வேண்டும்” என நவின்றார்.

முதிய அந்தணரின் இம்மொழிகளைக் கேட்டு மணப்பந்தலில் இருந்தோர் அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் போயினர். ஆரூரும் அந்நிலையை அடைந்தார். எனினும் அவர் தெளிவு கொண்டவராய், முதியவரைப்

பார்த்து, “ஐயா உமக்கும் எனக்கும் உண்மையாகவே வழக்கொன்று இருக்குமாயின் அது முடிந்த பின்னரே என் திருமுணத்தைச் செய்து கொள்வேன். அவ்வழக்கு இன்னதென்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்” என்று புன்முறுவல் அரும்ப, வேண்டிக் கொண்டார்.

இது கேட்ட முதியவர் அங்கிருந்தோரைப் பார்த்து, “அந்தணர்களே, நீங்கள் அனைவரும் கேளுங்கள். இந்த நம்பியாருரன் என் அடிமை” எனக் கூறினார்.

இம்மொழி கேட்டு அங்கிருந்தோரில் சிலர் சினம் கொண்டார்கள். சிலர் எள்ளி நகைத்தார்கள். இன்னும் சிலர் முதியவர் பக்கமாக நெருங்கி வந்தார்கள். நம்பியாருரர் அந்தணரைப் பார்த்து, “இந்த முதியவர் மொழிவது புதுமையாக உள்ளது. நன்றாகச் சொல்லு கிறார்!” என்று ஏளனமாகச் சிரித்தார்.

முதியவர் தம் மேலாடையைக் கையில் தாங்கிய ஆரூரைப் பார்த்து, “ஏன் சிரிக்கின்றாய்? அந்த நாளில் உன் பாட்டன் எனக்கு எழுதிக் கொடுத்த அடிமை ஓலை இதோ உள்ளது. நான் வீணுக்குச் சொல்லுகிறேன் என நினைத்தாயா?” என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட நம்பியாருரர், “அந்தணர்கள் மற்றொரு அந்தணருக்கு அடிமையாகும் வழக்கம் இது வரையிலும் இல்லையே. நீர் இப்போது சொல்லித்தான் கேட்கிறோம். நீர் பித்தனாகவே இருக்க வேண்டும்” என்று பதில் உரைத்தார்.

முதியவர், “நான் பித்தனோ, பேயனோ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள். இதற்காக நான் நாணப்படப் போவதில்லை. நீ இன்னும் என்னை

அறியாது அறிவுடையவன்போல் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றாய். பேச்சை நிறுத்திப் பணியைச் செய்” என்று கூறினார்.

முதிய அந்தணரின் உருவமும் தோற்றமும் ஆரூரரின் உள்ளத்தில் அன்பைச் சொரிந்த போதிலும், அவர் தம்மை ‘அடிமை’ என்று கூறியது ஆரூரரால் பொறுக்க இயலவில்லை. இச்சொல் அவரிடம் கோபத்தை மூட்டியது. திகைப்பும் சினமும் கொண்ட ஆரூரர், முதியவர் கூறிய அடிமையோலையைப் பார்க்க அடங்கா வேகத்தோடு, “எங்கே அந்த முறியோலை? என்னிடம் காட்டுங்கள்” என்றார்.

முதியவர் இகழ்வாக, “உன்னிடம் காட்டவா? நீ பணி செய்யும் தொண்டன். ஓலையைப் பார்க்கும் தகுதி உக்கில்லை. பஞ்சாயத்தார் அதைப் பார்ப்பார்கள்” என்று பதிலளித்தார்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட நம்பியாரூரரால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. அவர் உள்ளத்தில் மேலும் வேகம் மூண்டது. அந்த ஓலையை எப்படியாவது கைப்பற்ற வேண்டுமெனக் கருதினார். எழுந்து முதியவரை நோக்கித் தாவினார். அவரோ இதைக் கண்டு அஞ்சியவர் போல் ஓடினார். முன்னும் பின்னுமாக இருவரும் அம் மணப்பந்தருக்குள்ளே ஓடினார்கள். இறுதியில் முதியவர் சோர்ந்தவர் போலானார். அவர் கையிலிருந்து அம்முறியோலையை வலிந்து பற்றி, “அந்தணர் அடிமையாவது எப்படி முறையாகும்?” எனக் கூறி அவ்வோலையைக் கிழித் தெறிந்தார் ஆரூரர்.

முதியவர் இச்செயல் கண்டு, “இதுமுறையோ?” எனக் கூறினார். அங்கிருந்தோர் இருவரையும் விலக்கி அந்தணரிடம், “ஆமாம், நீ யார்? உமது ஊர் எது, சொல்லும்?” என வினவினார்கள்.

முதியவர் இதற்குப் பதிலாக, “நான் இவனது தலைவன். எனது ஊர் அருகேயுள்ள திருவெண்ணைய் நல்லூர்தான்.... அது இருக்கட்டும். இவன் அறநெறிக்கு முரணாக, என் கையிலிருந்த ஓலையைப்பற்றிக் கிழித்ததினால் இவன் எனக்கு அடிமையென்பதை மெய்ப்பித்து விட்டான்” எனக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட நம்பியாரூரர் ‘இவர் வழக்காடு வதைப் பழக்கமாய்க் கொண்டவர்போல் தெரிகிறது’ எனத் தம்முள் நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் அப் பெரியாரிடம் தமக்குப் பாசம் பொங்கிப் பெருகுவதைக் கண்டு வியப்பும் திகைப்பும் கொள்ளலானார் ஆரூரர். அந்தண முதியவரிடம் ஆரூரர், “உமக்குத் திருவெண்ணைய் நல்லூரானால் உமது வழக்கை அங்கேயே பேசி முடிவு செய்யலாம்” எனத் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

இதற்கு முதியவர் இசைந்து, “அப்படியே செய்வோம். அங்குள்ள ஆன்றோர் முன்னிலையில் என்னிடமுள்ள மூலவோலையைக் காட்டி நீ அடிமையென்பதை நிரூபிப்பேன்” என்று சொல்லிக் கோலூன்றி முன்னே நடக்கலானார். நம்பியாரூரர் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார். அந்த அதிசய வழக்கைக் கேட்ட உற்றார் உறவினர்களும், “என்ன ஆகுமோ? ஏது நிகழுமோ?” என்ற திகைப்புடன் இவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சொல்லலாயினர்.

அனைவரும் திருவெண்ணெய் நல்லூரை அடைந்தார்கள். அங்குள்ள அந்தணர் அவையில் முதியவர் சென்று, “அவையோரே, இந்த நாவலூரான் எனது அடிமை. இவன் பாட்டன், தானும் தன் வழித் தோன்றல்களும் எனக்கு அடிமை என ஓலை எழுதித் தந்திருந்தான். அந்த ஓலைப் பிரதியை இவன் என்னிடமிருந்து வலிந்து பற்றிக் கிழித்தெறிந்து விட்டான். இதுவே நான் உங்களிடம் முறையீடு செய்து கொள்ளும் வழக்கு” எனத் தெரிவித்தார்.

அவையினர் நம்பியாருரைப் பார்த்து, “இந்த முதியவரிடமிருந்து அடிமையோலையை வலிந்து பற்றிக் கிழித்தெறிந்தது முறையன்று. இது உமது தோல்வியையே காட்டும். முதியவரோ அனைவரும் ஏற்கும் வண்ணம் தமது வழக்கைத் தெரிவிக்கிறார். நாவலூரர் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கட்டும்!” என வினவினர்.

நாவலூரர் அனைவரையும் பார்த்து, “பெரியீர், நீங்கள் நூலறிவு சான்றவர்கள். நான் ஆதி சைவன் என்பதையும் அறிவீர்கள். இவரோ, என்னை அடிமையெனக் கூறுகிறார். இது ஒரு மாயமாகவே இருக்கிறது. இதற்கு என்னால் பதில் எதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை” என மொழிந்தார்.

அவையோ அம்முதிய அந்தணரைப் பார்த்து, “பெரியீர், நீங்கள் சொல்வது அபூர்வ வழக்காய் உள்ளது. இதை நீங்கள் இப்போது எவ்வாறு உறுதிப்படுத்தப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள்.

உடனே முதியவர், “உடன்படிக்கை உள்ளது. இவன் கிழித்தெறிந்தது படியெடுக்கப்பட்ட ஓலைதான், மூல ஓலை என் கைவசமே உள்ளது” எனத் தெரிவித்தார்.

“அவ்வாறு இருப்பின் அதைக் காட்டுக!” என்றனர் அவையோர்.

“காட்டுகிறேன். ஆனால் இதையும் இவன் கிழித் தெறியாது நீங்கள் தடுக்க வேண்டும்” என்றார் முதியவர்.

அவையினர் இதற்கிசையவே முதியவர் ஓலையை எடுத்தார். அவையினர் ஆணைப்படி கணக்கன் எல்லோரும் கேட்குமாறு அவ்வோலையைப் பெற்றுப் படித்தான். அதில் ஆரூரர் முதிய அந்தணருக்கு அடிமையென்பது ஐயமறத் தெளிவாயிற்று. ஆரூரரின் பாட்டனார் கையெழுத்து இதை உறுதி செய்தது.

இதைக் கண்ட அவை மறையோர்கள் ஆரூரிடம், “இனி மறுக்க வழியில்லை. உமது பக்கம் வழக்கு தோற்று விட்டது. நீர் முதியவருக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டியதுதான்” எனத் தீர்ப்பு வழங்கினார்கள்.

தீர்ப்பைக் கேட்ட நம்பியாரூரர் அதிர்ந்து போனார். அவர், “விதி வழி இதுவென்றால் என்னால் என்ன செய்ய இயலும்? நான் எவ்வாறு மறுக்கக் கூடும்?” எனப் பதில் மொழிந்தார்.

அவையோர் அம் முதியவரைப் பார்த்து, “ஐய! நீர் காட்டிய ஓலையில் உம்மை எங்கள் ஊரினர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதுவரையிலும்

நாங்கள் உம்மை இங்கு பார்த்ததில்லையே! உமது வீடு இங்கு எங்கே உள்ளது?" எனக் கேட்டார்கள்.

முதியவர் வியப்படைந்தவர் போல் தோற்றம் காட்டி, அந்தணர்களிடம் "என்னை உங்களில் யாரும் அறிய மாட்டீர்களா? அப்படியானால் என்னுடன் வாருங்கள். என் இருப்பிடத்தைக் காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லி, அவர் செல்லவும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து அந்தணரும் ஆரூரரும் சென்றார்கள்.

முதியவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள திருவருள் துறை என்னும் திருக்கோயிலினுள் புகுந்தார் அவ்வளதுதான்! என்னே வியப்பு! உள்ளே நுழைந்தவரைப் பின்னர் காணவில்லை. எல்லோரும் திகைப்பும் வியப்பும் கொண்டு நின்றார்கள்.

"என்னை அடிமை கொண்ட முதியவர் இந்தக் கோயிலுக்குள் ஏன் புகுந்தார்? அவர் மறைந்த விதந்தான் என்ன?" என் நினைத்தவராய் ஆரூரர் அவரை அழைத்தவாறு அங்கே தேடிச்சென்றார்.

என்னே, இன்பப் பேறு! ஆரூரர் முன்னே பிறைசூடிய பெருமான், உமையம்மையாருடன் விடை மேல் தோன்றக் காட்சியளித்தார். அந்நேரம் இறை யனார் மறைகமழும் திருவாயினின்றும், "நீ முன்ன மேயே நமக்குத் தொண்டன். உள்ளத்தில் எழுந்த விருப்பத்தின் காரணமாய் இம் மண்ணுலகில் வந்து பிறந்தாய். உன்னைத் துன்பம் தொடராதவண்ணம் தடுத்து ஆட்கொண்டோம்" என்ற மொழிகள் மலர்ந்தன.

ஆரூரர் பெற்ற நிலையை என்னென்று சொல்ல இயலும்? தாய்ப்பசுவின் குரல் கேட்ட கன்று போல் ஆனார். அவரது நெஞ்சம் பக்தியுணர்வில் தோய்ந்து பொங்கியது. மெய்யெல்லாம் சிலிர்த்தது; இறைவனின் பேரருள்கனியை நினைந்து நினைந்து உருகினார்; கசிந்து கசிந்து கண்ணீர் மல்கினார்; சொற்கள் குழற “எம் பெருமானே, அடியேனை வலியவே வந்து ஆட்கொண்டீரோ?” எனக் கூறி நிலமிசை வீழ்ந்து வணங்கினார். விண்ணிலே அமரர் இசைபொழிந்தனர்; மலர்மாரி பெய்தனர். மண்ணவர் களிகொண்டனர். மறை எங்கும் ஒலித்தது.

இறைவருக்கு ஆரூரர் எவ்வாறு முன்னரே தொண்டர்? மண்ணில் அவர் பிறப்பதற்கு முன் திருக்கைலாய மலையிலுள்ள அடியார்களில் ஒருவரான ஆலாலசுந்தரராய் இருந்தவர். இவர் அங்கு மலர் கொய்யச் சென்ற இடத்தில் அருந்திதை, கமலினி என்ற இருபெண்கள்மீது கொண்ட மையலை உணர்ந்த இறைவர், இவர்களை மண்ணுலகில் பிறப்பெடுத்துத் தம்மை வந்து சேரத் திருவாய் மலர்ந்தார். அவ்வாறு மண்ணகம் வந்து பிறந்தவரே ஆரூரர். இதையே இறைவர் ஆரூரருக்கு நினைவு படுத்தினார்.

ஆரூரருக்குத் திருக்காட்சியளித்த இறைவர் அவரை நோக்கி, “எம்முடன் நீ வன்சொற்கள் பேசியதால் வன்றொண்டன் எனப்படுவாய். நமக்கு அன்பில் சிறந்தது அருச்சனைப் பாடலேயாகும். எனவே தமிழால் எம்மைப் பாடுக” என்றார்.

இதைக் கேட்ட ஆரூரர், “அருட்கடலே, தங்கள் பேரன்புப் பெருங்கருணையை நான் எவ்வாறு

பாடுவேன்?" என்று சொல்லவும், இறைவர், "நீ நம்மைப் பித்தன் என்றாய். 'பித்தா' என்றே பாடுக" என அருளினார்.

உடனே ஆரூரர் "பித்தா பிறைசூடி" என்ற பதிகத்தைப் பாடினார். இறைவர் மகிழ்ந்து, "இன்னும் பலவகையாக எம்மைப் பாடுக!" என்று கூறியருளி மறைந்தார். ஆரூரரும் அவ்வாறே பாமாலைகள் பாடி இறைவரை வழிபட்டு வந்தார்.

ஆரூரருக்குத் திருமணம் நடக்க வேண்டாத இடத்தில் நடக்க இருந்ததை இறைவரே வந்து நிறுத்தி, அவரை ஆட்கொண்டு வழிகாட்டி, அருள் புரிந்ததை இக்கதையிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

தேடி வந்த தெய்வம்

இறைவன் திருக்காட்சியைக் கண் குளிரக்கண்டு, அவர் திருவுளத்தின்படி பாடல்கள் பாடும் வாய்ப்புப் பெற்றவர் ஆரூர் என்னும் சுந்தரர் என்பதை அறிவோம். இவர் பல திருத்தலங்கள் சென்று இறைவரைப் பாடி வழிபட்டு வந்தார். இவருக்குத் தில்லையிலே கோயில் கொண்டுள்ள நடராசப் பெருமானை வழிபடும் ஆர்வம் மிகுந்தது. எனவே தில்லைப்பதியை நோக்கி நடை கொண்டார். தென்பெண்ணையாற்றைக் கடந்து, திருவதிகை என்னும் திருப்பதியின் அருகே வந்து சேர்ந்தார்.

இத்திருவதிகை, திருநாவுக்கரசு நாயனார் என்னும் அருள் பெருமானால் இறைவரை வழிபட்ட இடம். எனவே இந்த இடத்தைத் தமது கால்களால் மிதிப்பது தக்கதல்ல என எண்ணிய சுந்தரர், வெளிப்பகுதியில் நின்றே இறைவரை வணங்கினார். நேரமும் இருட்டியது. எனவே இங்குள்ள 'சித்தவடம்' என்னும் மடத்தில் தம்மோடு வந்த அடியார்களுடன் அன்றிரவுப் பொழுதைக் கழிக்கலானார்.

நடு இரவுப் பொழுது, சுந்தரர் துயின்று கொண்டிருந்தார். இவருடைய முடியின்மீது தம் கால் படும் படியாக யாரோ ஒருவர் அங்கே படுத்திருந்தார். விழித் தெழுந்த ஆரூர், அவ்வாறு செய்தது யார் எனப் பார்த்தார். வயது முதிர்ந்த ஒரு அந்தணர்; அவரே இச் செயலைச் செய்திருந்தார். அவரைப் பார்த்து ஆரூர், “ஐயா, இது என்ன செயல்?” என்று கேட்டார்.

அந்தக் கிழ அந்தணரும் தமது செயலுக்கு வருந்தியவர் போல், “ஆம், தவறு நடந்து விட்டது. நான் வயதானவனல்லவா? அதனால் ஏற்பட்ட பிழை” என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

சுந்தரர் முதியவரின் மொழிகளை உண்மையென நம்பினார். முதுமைக் காலத்தில் உடல் தளர்ச்சியாலும், நினைவு மறதியாலும் தவறுகள் ஏற்படுதல் இயல்பல்லவா? இதையே சுந்தரரும் நினைத்தார். அந்த முதிய அந்தணரிடம் அவர் எதையும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. ‘வயதான பருவத்தில் அவர் சோர்வு நீங்கத் துயில் கொள்ளட்டும்; நாம் சற்று அப்பால் சென்று படுத்துக் கொள்வோம்’ என்று ஆரூர் எண்ணியவராய் மற்றொரு பக்கம் சென்று படுத்தார்.

சற்று நேரம் கழிந்தது. மீண்டும் அம் முதியவர், ஆரூர் படுத்திருந்த இடத்தில் இதையே செய்தார். ஆரூரால் இதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. முதியவர் வேண்டுமென்றே இதைச் செய்கிறார் என நினைத்தார். ஆரூருக்குச் சினம் பொங்கியது. அந்த முதியவரைப் பார்த்துப் படபடப்புடன், “என்ன ஐயா இது? மீண்டும் மீண்டும் என்னை

இவ்வாறு மிதிக்கின்றீர்களே, நீங்கள் யார்?" என வினவினார்.

புன்முறுவல் இழைத்தார் முதியவர். அவர் ஆரூரைப் பார்த்து, "என்னை உனக்குத் தெரிய வில்லையா?" என்று திருப்பிக் கேட்டார்.

'என்ன இவர் நமக்குத் தெரிந்தவரா? அப்படியானால் யார்?' என்ற சிந்தனையுணர்வில் ஆரூர் நின்று கொண்டிருந்தார். என்ன புதுமை! அடுத்த கணம் அங்கேயிருந்த அந்த முதிய அந்தணரைக் காண வில்லை. இதன் பிறகுதான் சுந்தரருக்கு இறைவரே அந்தணர் வடிவம் தாங்கி வந்திருந்தார் என்பது புரிந்தது. அவரது பேரருளை நினைந்து உருகினார்; அன்புக் கண்ணீர் சுரந்தார்.

எல்லோரும் இறைவனைத் தேடிச் சென்று, அவன் அருளைப் பெறுவார்கள். ஆனால் ஆரூரராகிய சுந்தரரைத் தேடி இறைவரே வந்தார். இதற்கு என்ன காரணம்? இறைவர்மீது சுந்தரர் கொண்டிருந்த பக்திதான். இறைவர் அடியவர்களிடம் நீங்காத பேரன்பு கொண்டவரல்லவா! அவர் அன்புக்கும் அருளுக்கும் எல்லையுண்டோ?

இறைவரிடம் நீங்காத நினைவும் பக்தியும் கொண்டவர்கள் அவரால் எப்போதும் நினைக்கப் படுவார்கள் என்பது இந்நிகழ்ச்சியிலிருந்து தெரிகிற தல்லவா?

அடியவரால் அனைவருக்கும் நன்மை

காவிரி பாய்ந்து வளம் பெருக்கும் சோழ நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் திருவாரூர் சிறந்தது என்பது தெரிந்ததே. இவ்வூரின் அருகே உள்ளது குண்டையூர் என்னும் சிற்றூர். இவ்வூரில் பெரியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது பெயர் குண்டையூர்க் கிழவர் என்பதாகும். இவர் தெய்வ பக்தி மிகுந்தவர். சைவ நெறியை மேற்கொண்டொழுகியவர். இவருக்கு ஆரூரராகிய சுந்தரிடம் அளவு கடந்த அன்பு.

சுந்தரர் பரவையார் என்னும் பெருமாட்டியைத் திருமணம் செய்து இல்லறம் நடத்தி வருகின்ற நாளில் இவர்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்களைக் குண்டையூர்க் கிழவரே அனுப்பி வந்தார். நாள் தோறும் இவரால் அனுப்பப்படும் நெல், கறிகாய் போன்ற பொருட்கள் பரவையார் திருமானிகைக்கு வந்து சேரும்.

இவ்வாறு நடந்து வரும் நாளில் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மக்கள் உணவுக்கு வழியற்று வாடித் தவித்தனர். நெருக்கடியான நிலையிலும் குண்டையூர்க் கிழவர் பரவையார் இல்லத்திற்குத் தவறாது உணவுக்கு வேண்டிய பொருட்களை அனுப்பி வைத்துக்

கொண்டிருந்தார். ஆனால் இயற்கையோ பெரும் சோதனை செய்து கொண்டிருந்தது. ஒருநாள் பரவையார் இல்லத்திற்கு உணவு அனுப்ப முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. குண்டையூர்க் கிழவருக்கு இதனால் ஏற்பட்ட வருத்தம் அளவிட முடியாததாய் இருந்தது. அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்பட்டதேயென அவர் மிகவும் வேதனையுற்றார். அன்று அவர் உணவே உட்கொள்ளவில்லை. இறைவனை நினைந்து, உள்ளம் உருகியவராய் அன்றிரவு துயில் கொண்டார். அயர்ந்த துயிலில் குண்டையூர்க்கிழவர் அற்புதக் கனவொன்று கண்டார். அக்கனவில் இறைவன் தோன்றி அவரிடம், “வருந்த வேண்டாம். ஆரூரற்கு உதவ நெல் வழங்கினோம்” எனக்கூறி மறைந்தார்.

காலையில் கண்விழித்த குண்டையூர்க் கிழவர் இறைவரைத் துதித்தவண்ணம் எழுந்தார். அவர் தாம் கண்ட காட்சியை என்னவென்று சொல்வார்! தம் வீட்டின் முன் நெல் மலை போல் குவிந்திருப்பதை அவர் கண்டார். அவருக்குத் திகைப்பு ஓர் பக்கம்; மகிழ்ச்சி ஓர் பக்கம். இறைவன் பேரருளை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் உகுத்தார்; அவரால் ஆகாததும் உண்டோ என அதிசயித்து நின்றார். இறைவன் அருள் சுரந்து வழங்கிய நெல்லை ஆரூர் இல்லம் சேர்க்க எண்ணினார். அத்துணைப் பெருங்குவியல் நெல்லை எவ்வாறு கொண்டு சேர்க்க இயலும்? திகைப்புற்று ஏங்கினார். இறுதியில் ஆரூரிடமே கேட்டு, அவர் கூறும் வழியில் சேர்ப்போம் எனமுடிவு செய்தவராய் திருவாரூருக்கு வந்தார்.

கனவுமிக்க குண்டையூர்க் கிழவர் தம்மை நாடி வருதை ஆரூர் அறிந்தார். அவர்தான் இறைவன்

திருவருள் பெற்றவராயிற்றே! உடனே ஆரூரர் குண்டை யூர்க் கிழவரை அழைத்துவர எதிர் சென்றார். ஆரூரரைக் கண்ட குண்டையூர்க் கிழவர் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இறைவர் தம் கனவில் தோன்றி அறிவித்ததையும், அதன்படி துயில் நீத்து எழுந்தபோது தாம் கண்ட நெல் குவியலையும் குறித்து ஆரூரிடம் அறிவித்தார். இதைக் கேட்ட ஆரூரர், "பேரன்புடையீர், பிறையணிந்த பெருமான் உமக்கு நெல் அளித்தா ரென்றால் நீர் பெரும்பேறு பெற்றவாரே" எனக்கூறி அவரை உபசரித்துப் போற்றினார். உள்ளம் கலந்து உரையாடிக் கொண்டார். இறைவனது அருட்கனிவால் தோன்றிய நெல் மணியைக் காண ஆரூரர் விரும்பிய தால் குண்டையூர்க் கிழவரோடு அவரது ஊருக்குச் செல்லலானார்.

அங்கு பெருகிக் குவிந்து கிடக்கும் நெல்லைக் கண்ட ஆரூரர், அதிசயித்துப் போனார். பிறப்பறுக்கும் பெருமானின் பெருங் கருணையை நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார். அடியவர்பால் அவர் காட்டும் அருளுக்கு எல்லையுண்டோ?

குண்டையூரில் குவிந்துள்ள நெல்லைத் திருவாரூர் கொண்டு செல்லவேண்டுமே! இதற்கு வழி? ஆரூரர் சிந்தித்தார். இதற்கு இறைவரின் அருளையே நாடினார். எனவே அருகேயுள்ள திருக்கோளிலி என்னும் திருத்தலம் சென்று, அங்கு கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானைப் பரவி வழிபட்டார். அவரது பாதார விந்தத்தை வணங்கித் தொழுதார். நெல்லை திருவாரூ ருக்குக் கொண்டு செல்லும் நெறியைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்தார். அடியவர் இரங்கி வேண்டுதலை அருளுதல் இறைவர் இயல்

பன்றோ! அந்நேரம் அங்கே ஒரு வான் குரல் எழுந்தது. "பகல் முடிந்ததும் பரவையார் இல்லத்தோடு, திருவாரூர் எங்குமே நிறைய நெல்லை நம் பூதங்கள் கொண்டு வந்து சேர்க்கும்" என்று அக்குரல் ஒலித்தது. ஆரூரர் கங்கைவார் சடையானின் கருணையை எண்ணி யெண்ணி மெய்சிலிர்த்தார். மீண்டும் இறைவரைத் தொழுது திருவாரூர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது. எங்கும் நெற் குவியல்களில் காட்சியே காணப்பட்டது. திருவாரூர்த் தெரு வீதியில் நடந்து போக முடியாத அளவுக்கு நெல். ஆரூரரின் மனைவியார் பரவையாருக்கு இது பெரும் வியப்பை அளித்தது. அவர் பரம்பொருளின் திருவருளை நினைந்து நெஞ்சம் பூரிப்புற்றார். அப் பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தினார். மக்களும் இந்த அதிசயக் காட்சியைக் கண்டு மெய்மறந்து நின்றனர். நெல் கிடையாமல் பசியால் வாடும் பரிதவித்த அம் மக்கள், தெருவீதியெங்கும் இந்த நெல் பெருக்கத்தைக் கண்டதும் களிபொங்கிக் கூத்தாடினர்.

ஆரூரரின் மனைவியாகிய பரவையார் தமக்கே உரிமைப்பட்ட அந்த நெல் குவியல்கள் அனைத்தையும் தாம் எடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. ஊரிலுள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் அது பயன்பட வேண்டும் எனக் கருதினார். உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களும் இறை வனால் படைக்கப்பட்டவைதாமே! அவ்வுயிர்களுக்கு உதவுவது இறைவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதன்றோ? மேலும் பசிப்பிணி என்பது மிகக் கொடிதல்லவா? அப்பிணியை நீக்குவது அறச்செயலுமன்றோ? எனவே கனவுள்ளமுடைய பரவையார், 'ஒவ்வொருவரும் தம்

தம் வீட்டின் முன்னேயுள்ள நெல்லை எடுத்துக் கொள்ளவும்' எனப் பறைமுழக்கி அறிவித்தார்.

இச்செய்தியைக் கேட்ட மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு ஒரு எல்லையுமுண்டோ? பட்டினி பசியால் வாடித் தவித்த அவர்கள், பரவையாரையும் ஆரூரையும் வாயார வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். ஆரூரின் இறையுணர்வுப் பெருக்கத்தையும் ஈடுபாட்டையும் வியந்து புகழ்ந்தார்கள். 'நல்லார் ஒருவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை' என்பது போல் ஆரூர்ப் பெருமகனால் அனைவருக்கும் ஏற்பட்ட நன்மையன்றோ இது!

பிறை சூடிய பெருமானாகிய சிவனாரிடம் இடையறாத அன்பு கொண்ட அடியார் ஒருவரால் அனைவருக்கும், நன்மை விளைந்ததை இக்கதை நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

இளமை பெற்ற இறைத் தொண்டர்

எல்லையற்ற பெருமை கொண்டது தில்லை என்னும் சிதம்பரமாகும். இங்குள்ள தெரு வீதிகளில் எப்போதும் வேதம் ஓதும் குரலும், கீதம் பாடும் இன்னிசையும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும்; இங்குள்ள திருக்கோயிலில் நடனமாடும் நடேசப் பெருமானின் திருக்காட்சியைக் கண்டு, அடியவர்கள் ஆடியும் பாடியும் திரிவர். வேள்விப் புகையும் அகிற் புகையும் வீதியெலாம் நிரம்பித் தெய்வீக உணர்வை எழுப்பும்.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க சிதம்பரத்தில் குயவர் குலத்தில் தோன்றிய தொண்டர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் அறநெறியேயன்றிப் பிறநெறி அறியாதவர். பிறை சூடிய சிவனாரிடம் பெரும் பக்தி கொண்டு, அவரையே அல்லும் பகலும் நினைந்து வழிபட்டு வந்தவர். இவரது மனைவியாரோ பெண்மைப் பண்புகள் அனைத்தும் நிரம்பிய மாதரசி ஆவர்.

இவர் தம் குலத்தொழிலாகிய மண்பாண்டங்களைச் செய்து, அவற்றை விற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். சிவனடியார்களிடம் இவர் பேரன்பு கொண்டி

ருந்தார். எனவே தம்மை நாடிவரும் அடியார்களுக்கு இவர் ஓடு செய்து கொடுப்பார். இவ்வாறு இவர், தம் அன்பு மனைவியாருடன் தொழிலிலே தொண்டுணர்வு கொண்டும், வாழ்விலே அமைதி கண்டும் இல்லறம் நடத்தி வந்தார்.

உலகமெல்லாம் வாழ்வதற்காகக் கொடிய நஞ்சை சிவபெருமான் உண்டபோது, அவரது கண்டமானது அதை உள்ளே புகவிடாமல் தானே தடுத்துக் கொண்டதை இக்குயவர் எண்ணியெண்ணி உள்ளம் நெகிழ்வார். அடிக்கடி அக்கண்டத்தைத் திருநீலகண்டம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவார். இதைக் கொண்டு அனை வரும் இவரைத் திருநீலகண்டர் என அழைக்கலாயினர்.

மாண்புமிக்க இவர், இளம் பருவத்தினராதலின் இன்பத் துறையிலும் விருப்புடையராய் இருந்தார். ஒருநாள் இவர் அவ்வூரிலுள்ள பரத்தை ஒருத்தியின் வீடு சென்று, தமது இல்லம் திரும்பி இருந்தார். இச்செய்தி அவரது மனைவியாருக்குத் தெரிந்தது. கற்பிற் சிறந்த அவரால் இதை எவ்வாறு பொறுத்துக் கொள்ள இயலும்? திருநீலகண்டர் சென்றது தீயநெறியல்லவா? இவரது வாழ்க்கைத் துணைவியார் அடங்காத வேதனை கொண்டார். அவரது உள்ளம் அனலிடை வீழ்ந்த மெழுகென உருகியது. எனினும் அவர் இதை வெளிக் காட்டிக் கணவரைக் கடிந்து கொள்ளவில்லை. அவரை வெறுத்து விலக்கவும் இல்லை. ஆனால் கணவரிடம் மனைவியார் “நீவிர் இனி எம்மைத் தீண்டுதல் கூடாது. தீண்டினால் திருநீலக்கண்டம்” எனக் கூறி விட்டார். திருநீலகண்டம் எனக் கூறியது இறைவர் பெயரைக் கூறி, ஆணையிட்டு விலக்கியதாகும்.

இதைக் கேட்ட திருநீலகண்டர் திடுக்கிட்டுப் போனார். தம் மனைவியின் வாய்மொழியாக இப்படி ஒரு சொல்வருமென அவர் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. தாம் வழிபடும் இறைவரின் பெயரால் தம் மனைவியார் இவ்வாறு தம்மை தடுத்தது, அவரிடம் ஒரு பெரும் மாறுதலை ஏற்படுத்தியது. மனைவியார் இவரிடம் 'எம்மை' எனக் கூறியதால் இவர், 'தாம் இனி ஏனைய பெண்களையும் தீண்டுவதில்லை' எனத் தம்முள் உறுதி செய்து கொண்டார். வரன்முறையாகத் தாம் மாலையிட்டு மணம் செய்து கொண்ட அன்பு மனைவியாரையும் அன்றிலிருந்து பிற பெண்களைப் போலவே கருதலானார்.

இதனால் இவர்கள் இல்லற வாழ்வுப் பழுது பட்டுப் போகவில்லை. மனைவியார் தம் கணவருக்குரிய பணிவிடைகள் அனைத்தையும் அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் செய்து வந்தார். கணவன் மனைவி, இவ்வாறு உடல் தீண்டாத வாழ்வைக் கொண்டிருந்தது அயலார் யாருக்குமே தெரிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தது. அத்தகைய அடக்கமான வாழ்வை இவர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

ஆண்டுகள் விரைவாகக் கழிந்து சென்றன. இளம் பருவமுடைய திருநீலகண்டரும் அவர் மனைவியாரும் முதுமைப் பருவம் அடைந்தனர். இறைவன் மீதுள்ள பேரன்பும், அடியார்களுக்குத் திருவோடளிக்கும் திருப்பணியும் இவர்களிடம் மேலும் மேலும் பெருகிக் கொண்டே இருந்தன.

இவ்வாறு தூய வாழ்வு நடத்தி வந்த திருநீலகண்டரின் சிறப்பை உலகுக்கு அறிவிக்க இறைவர்

விரும்பினார். மனையில் வாழ்ந்த போதும் மாசற்ற துறவிபோல், தம் மனைவியாரைக் கூடத் தீண்டுதல் செய்யாது புலனடக்கி வாழ்ந்த அவரது புனித வாழ்வை அயலார்கூட அறியாதிருந்தார்களல்லவா! வையகத்து மாந்தரெல்லாம் இதை அறிய வேண்டும் என இறைவர் விரும்பினார் போலும்! எனவே வயோதிகப் பருவம் கொண்ட ஒரு சிவயோகியாக எம்பெருமான் திருநீல கண்டர் வீடு நோக்கி வந்தார்.

நீறணிந்த நெற்றியும், நித்தில ஒளிவீசும் புன் முறுவலும், திருவோடு ஏந்திய கரமும் கொண்டு விளங்கிய இப்பெரியாரைக் கண்ட திருநீலகண்டர், சிந்தையில் அன்பு சுரந்தவராய் வரவேற்று வணங்கினார். மனைக்குள் அழைத்துச் சென்று ஆசனத்திலிருத்தி, “பெரியீர், அடியேனால் ஆக வேண்டியது ஏதேனும் உண்டோ?” என வினவினார்.

விரிசடைப் பெருமான் தம் கையிலிருந்த திருவோட்டைத் திருநீலகண்டரிடம் காட்டியவாறு, “இந்த ஓடு மிக்க சிறப்புடையது. தன்னிடம் வைக்கும் பொருளைத் தூயதாக்கும் சக்தி வாய்ந்தது. பொன்னினும் மணியினும் மேம்பட்டது. இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த திருவோட்டை உன்னிடம் ஒப்புவித்து விட்டுப் போகிறேன். திரும்பி வந்து நான் கேட்கும் போது தரவேண்டும்” என்று சொல்லி அவ்வோட்டை அவரிடம் ஒப்புவித்தார். திருநீலகண்டரும் அதை வணக்கமுடன் பெற்றுக் கொண்டு பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தில் கொண்டு வைத்தார். பின்னர் சிவயோகியார் பக்கம் வந்து அவரை வணங்கி வழியனுப்பினார். சிவயோகியாக வந்த இறைவரும் தில்லைப் பொன்னம் பலத்தைச் சென்றடைந்தார்.

இந்நிகழ்ச்சி நடந்து நாட்கள் ஓடி, மாதங்களும் ஆண்டுகளும் கழிந்தன. இறையனார் தாம் திருநீல கண்டரிடம் கொடுத்த ஓட்டை மறைய வைத்தார். அவர் திருவிளையாடல்தான் என்னே! என்னே! ஒருநாள் திடீரென அவர் பழைய சிவயோகி வடிவத்தில் திருநீல கண்டர் இல்லம் நோக்கி வந்தார். சிவயோகியைக் கண்ட திருநீலகண்டர் அவரை எதிர்சென்று வரவேற்று அழைத்து வந்து, அவர் தம் திருவடிகளை வணங்கி, “தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளியது நாங்கள் செய்த பெருந்தவம்” எனக் கூறினார்.

வந்த சிவயோகியார், “நான் உன்னிடம் தந்துள்ள ஓடு வேண்டும். அதைத் தந்துவிட்டுப் பிற செய்தி களைப் பேசு” எனக் கூறித் துரிதப்பட்டுக் கொண்டு நின்றார்.

சிவயோகியார் துரிதத்தைக் கண்ட திருநீலகண்டர், தாமும் விரைந்து ஓட்டினை எடுத்துவரச் சென்றார். என்னே மாயம்! வைத்த இடத்தில் அவ்வோடு காணப் படவில்லை. எங்கும் தேடினார். இருந்தால்தானே கிடைக்கும்! திகைத்தார் திருநீலகண்டர்; அவரது உள்ளம் நடுங்கியது. உணர்வு கலங்கியது. செய்வது யாதெனத் தெரியாது மயங்கினார். சிவயோகியாருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே அவருக்குத் தெரிய வில்லை.

“ஏன் இவ்வளவு நேரம்! விரைவில் கொண்டு வா ஓட்டை. எனக்குத் துரிதமாகப் போகவேண்டும்” என்று சிவயோகியாரின் குரல் ஒலிப்பதைக் காதில் கேட்டார் திருநீலகண்டர்.

தவிப்புற்ற நிலையில் அவர் வெளியே வந்து சிவ யோகியாரை வணங்கி, “பெரியீர், தங்கள் ஓட்டினை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை. அந்தப் பழைய ஓட்டினுக்குப் பதிலாகச் சிறந்த புதிய ஓடொன்றைத் தருகிறேன். அன்பு கூர்ந்து பெற்றுக் கொண்டு எனது பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” எனப் பணிவாக வேண்டினார்.

இதைக் கேட்ட சிவயோகியாருக்குச் சினம் பொங்கியது. “எனது மண்ணோடே எனக்கு வேண்டும் வேறு பொண்ணோடு தந்தாலும் வேண்டேன். கொண்டு வா எனது ஓட்டை” என்று முழங்கினார்.

“தங்கள் ஓட்டை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை, என் செய்வேன்? பதிலாக நீண்ட நாட்கள் உழைக்கும் ஓட்டினைத் தருகிறேன். தாங்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இல்லையேல் என்னால் தாங்க இயலாது” எனப் பதிலளித்தார் திருநீலகண்டர்.

“நல்ல பேச்சு இது! அடைக்கலமாகத் தந்த என் ஓட்டை அபகரித்துக் கொண்டாய். பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாதவன் நீ. அனைவரையும் அறிய வைத்து உன்னிடமிருந்து ஓட்டினைப் பெறாது நான் திரும்பிச் செல்வதில்லை” என்று மறுமொழி புகன்றார் சிவ யோகியார்.

“ஐயா, என் உள்ளத்தில் கள்ளமில்லை; தங்கள் ஓட்டை நான் திருடவும் இல்லை; அபகரிக்கவும் இல்லை. அதை நான் தங்களுக்கு எவ்வாறு மெய்ப் பிப்பது?” எனக் குழைந்து கூறினார் திருநீலகண்டர்.

“அப்படியானால் உனது அன்பு மகனைக் கைப் பிடித்து, குளத்தில் மூழ்கி, இது உண்மையெனக் கூறுக.”

“ஐயோ, எனக்கு மகன் இல்லையே!”

“மகன் இல்லையானால் உனது மனைவியின் கையைப் பற்றி மூழ்கிக் காட்டு” என்று சிவயோகி தம் கருத்தை அறிவித்தார்.

“ஐயோ, எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட ஒரு சாபத்தின் காரணமாக நான் என் மனைவியைத் தீண்டமுடியாத வனாக இருக்கிறேன். நான் மட்டும் மூழ்கி உண்மையைக் கூறுகிறேன்” என்றார் திருநீலகண்டர்.

“நன்றாக இருக்கிறது நீ சொல்வது! எனது திருவோட்டைத் தரவும் மாட்டாய், உன் மனைவியின் கரம் பற்றி நீரில் மூழ்கி உண்மையைக் கூறவும் மறுக்கிறாய். நான் இனி, தில்லைவாழ் அந்தணர் அவைக்குச் சென்று, இதை அறிவித்து நியாயம் பெறுகிறேன்” என்று சொல்லி, சிவயோகியார் தில்லை வாழ் அந்தணர் அவையை நோக்கிச் சென்றார். திருநீலகண்டரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து செல்லலானார்.

சிவயோகியார் அந்தணர் அவைக்குச் சென்று தம் வழக்கைத் தெரிவித்தார். அந்தணர் திருநீலகண்டரிடம் கேட்க, அவரும் அதை ஒப்புக்கொண்டு திருவோட்டை வைத்த இடத்தில் காணாததால் திரும்பக் கொடுக்க முடியாத தம் நிலையை அறிவித்தார்.

“அப்படியானால் சிவயோகியார் விரும்பியவாறு மனைவியின் கரத்தைப்பற்றிப் புனலில் மூழ்கி

உண்மையை உரைத்தலே நியாயம்'' என அவையினர் தீர்ப்பு அளித்தனர்.

என்ன செய்வார் திருநீலகண்டர்! அவையினர் தீர்ப்பை எவ்வாறு மறுப்பது? தமக்கும் மனைவிக்கு முள்ள நிலையை அவையோரிடம் கூற வெட்கித்து ''முடிந்தவரையில் மூழ்கிக் காட்டுகிறேன்'' என அவர் களிடம் பதில் அளித்துவிட்டுத் தமது இல்லம் நோக்கி வந்தார். மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு நீர்த் துறையின் பக்கம் சென்றார். தில்லை வாழ் அந்தணர் களும், சிவயோகியாரும் அங்கு வந்து திருநீலகண்டர் உரையைக் கேட்க நின்றனர்.

திருநீலகண்டர் தமது மனைவியார் முன் ஒரு கழியை நீட்டினார். அதன் ஒரு முனையை அவர் பிடித்துக் கொண்டார். மற்றொரு முனையைத் தாம் பிடித்துக் கொண்டு திருநீலகண்டர் நீரில் இறங்கினார். இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சிவயோகியார், ''மனைவியின் கையைப் பற்றிக் கொண்டுதான் மூழ்க வேண்டும்'' என வலியுறுத்திக் கூறினார்.

எவ்வளவோ காலமாக மறைத்து வைத்திருந்த தமக்கும் மனைவிக்குமுள்ள மெய் தீண்டா நடைமுறை இப்போது திருநீலகண்டருக்கு ஊர் அறிய வெளிப் படுத்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. என் செய்வார் அவர்! பெருஞ் சோதனையல்லவா இது! தவிர்க்க முடியாத நிலையில் அவர் அதை யாவரும் அறியக் கூறிக் கழியைப் பிடித்துத் தம் மனைவியாரோடு நீரில் மூழ்கி எழுந்தார்.

இறைவனின் பெருங் கருணையை எவ்வாறு புகழ்வது! நீரில் மூழ்கியெழுந்த திருநீலகண்டரும் அவரது மனைவியாரும் தங்கள் முதுமை நீங்கி இளமை பெற்றுத் தோன்றினர். அங்கு கூடி நின்ற அனைவரும் இக்காட்சியைக் கண்டு வியப்புக் கொள்ளலாயினர். மற்றொரு அதிசயமும் அங்கே நடந்தது. அவ்வளது நேரமும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த சிவயோகியாரைத் திடீரென்று காணவில்லை. 'அவர்போன இடம் எங்கே?' இதுவே அங்கு கேள்வியாயிற்று. அனைவரும் 'இது என்ன மாயம்?' என மயக்கம் கொண்டனர்.

இந்நேரம் வானில் அற்புதமான காட்சி! அங்கு பொன்னார் மேனியனாகிய சிவபெருமான் தோன்றித் திருக்காட்சி அளித்தனர். தங்களுக்குத் தெய்வீகப் பேறளித்த இறைவரைத் திருநீலகண்டரும் அவரது மனைவியாரும் வணங்கித் தொழுதனர். அருகே நின்றவர்களும் ஆனந்தப் பேருணர்வில் அஞ்சலி செய்தனர்.

திருநீலகண்டரின் தூய்மையான வாழ்வும், நிலையில் பிறழா உறுதியும் அவருக்கு இளமையையும் தெய்வ தரிசனத்தையும் தேடிக்கொடுத்தன. புலனை வென்ற ஆற்றலால் அவரும், அவர்தம் மனைவியாரும் இறைவருக்கு உகந்தவராயினர். இக்கதையிலிருந்து உண்மையான பக்தியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், நல்லுறுதியாலும் உயர்ந்த பேறடையலாம் என்பதை அறிகின்றோமன்றோ!

பசிக்குதவும் பண்பாளர்

பாண்டி நாட்டிலுள்ள வளம் மிகுந்த ஊர்களில் இளையான்குடி குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வூரில் வேளாளர் குலத்தில் மாறனார் என்றொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஊரைக் கொண்டு இவரை இளையான்குடி மாறனார் என்று அழைப்பார்கள்.

இவர் தில்லை நடராஜப் பெருமான் திருவடி மறவாச் சிந்தையர். கனிந்த பண்பினர். உழவுத் தொழிலையே தமக்குற்ற தொழிலாகக் கொண்டு உழைத்து வந்தார். உழைப்பு வீண் போகாதல்லவா? அதன் பயனால் இவரிடம் செல்வம் மிகுந்தது. செழிப்பு நிறைந்தது. வாழ்வை மகிழ்ச்சியாக நடத்தி வந்தார்.

இறைவனது அடியார்களிடம் இவருக்கு மட்டற்ற அன்பு இருந்தது. அவர்களிடம் காட்டும் அன்பு ஆண்டவனிடம் காட்டும் அன்புக்கு ஒப்பானதல்லவா! எனவே மாறனார் தமக்கு வாய்த்த செல்வத்தை அடியார் களுக்குப் பயன்படுத்துதலே அச்செல்வத்தால் பெற்ற பயன் எனக் கருதினார். இறைவன் திருஅடியார்களைக் கண்டால் இன்சொல் மொழிந்து, தம் இல்லம் அழைத்து வருவார். தக்க ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க

வைத்து, திருவடிகளை விளக்கி மலர் தூவி வணங்குவார். அறுசுவை கொண்ட நான்குவகை உணவுகளை அவர்களுக்கு அமுதமாக படைத்து மகிழ்வார். மாறனாரின் இக்கனிவுப் பண்பு ஊரெல்லாம் பரவியது. இறைவன் அடியார்கள் நாள் தோறும் அவர் இல்லம் நாடி வந்து பசிப்பிணியைத் தீர்த்துக் கொள்வாராயினர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த மாறனார் வாழ்வில் ஒருசமயம் வளம் குன்றலாயிற்று. வாழ்வு என்பது எப்போதும் ஒரு நிலையில் சொல்லாதல்லவா? செழுமையும் வறட்சியும் அதில் ஏற்படுதல் இயல்பு தானே. தமது வாழ்வில் வளம் சுருங்கியபோது மாறனார் தம் மனம் சுருங்காமல் அடியார்களுக்கு அன்னம் பாலித்து வந்தார். இப்பணியில் தம்மிடமுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் தீர்ந்து போகவே கடனும் பட்டார். இந்நிலையிலும் அவர் அடியார்களுக்கு உணவளிப்பதைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் இரவு மழை விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது. எங்கும் ஒரே வெள்ளப் பெருக்கு. கருங் கும் மென்ற இருள். மாறனாரும் கதவை அடைத்து உள்ளே துயிலில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்! அப்போது கதவை யாரோ தட்டும் ஓசைகேட்டது. விரைவாகச் சென்றுக் கதவைத் திறந்தார் மாறனார். மழையில் நனைந்து வந்த சிவயோகியார் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்ட மாறனார், முகம் மலர்ந்தது, இன்னுரை கூறி வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். உடனே அவருக்கு வேறு உடை கொடுத்து, அவரது மேனியின் ஈரம் மாற்றி அணியச் செய்தார்.

அவரது தோற்றத்தைப் பார்த்த மாறனார், அவர் பசியோடுதான் வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை எளிதில் புரிந்து கொண்டார். 'அவரது பசியைப் போக்க வேண்டுமே; என்ன செய்வது?' வீட்டிலோ எதுவும் இல்லை என்பதையும் அவர் அறிவார். சிவயோகியாருக்கு அன்னம் பாலிக்க வேண்டும் என்றுள்ள ஆர்வம் மாறனாரைத் தம் மனைவியரோடு கலந்தாலோ சிக்கத் தூண்டியது.

மனைவியார் அருகே சென்றார். "எப்படியும் சிவயோகியார் பசியை நீக்கவேண்டும். என்ன வழி?" என வினவினார்.

அவ்வம்மையார், "தங்களுக்குத் தெரியாததா வீட்டின் நிலை? எதுவும் இல்லையே. அடுத்தவர் களிதம் கேட்கவும் வழியில்லை. நேரமும் நடுஇரவு. எல்லோரும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். எனக்கு ஒரு வழியும் தென்படவில்லையே!" என்று கூறிச் சிந்தனையிலாழ்ந்தார்.

திடீரென அவ்வம்மையாருக்கு ஒரு வழி தென்பட்டது. ஆம், அதைத் தவிர வேறு எவ்வழியும் இல்லை. அவ்வாறே செய்ய வேண்டும் எனத் தம்முள் முடிவு செய்து கணவரைப் பார்த்துக் கூறுவார். "நாம் இப்போது எப்படியும் உணவு சமைத்து அடியாருக்கு அளித்தாக வேண்டுமெனில், எனக்கு ஒரு வழி தென்படுகிறது. அதாவது இன்று காலையில் தாங்கள் வயலில் முளை நெல்லை விதைத்தீர்களல்லவா? அதை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள். எப்படியாவது நான் சமையல் செய்து விடுகிறேன்."

மனைவியின் இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் மாறனாருக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவே இல்லை. சிவனடியாரின் பசிப் பிணியை எப்படியும் தீர்த்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது. மனைவியிடம், “இதோ போய் நான் நெல்லைக் கொண்டு வருகிறேன்,” எனக் கூறியவாறு வயலுக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்.

வெளியில், விடாது கடுமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. எங்கும் வெள்ளப் பெருக்கு. வானத்தின் மையிருள் உருகி உலகமெங்கும் விரிந்து பரந்தது போல் இருளின் கொடிய ஆட்சி, இந்நிலை கண்டு மாறனார் தயக்கம் கொள்ளவில்லை. தலையில் கூடையொன்றைக் கவிழ்த்தவாறு அந்த வெள்ளப் பெருக்கினூடே தடம் பிடித்து வயலை நோக்கி நடந்தார்.

அங்கு சென்றதும் மாறனார் கைகளால் நெல்லைச் சேர்த்துக் கூடையை நிரப்பினார். விரைவாக வீட்டை நோக்கி வந்து தாம் கொண்டு வந்த நெல்லை மனைவியார் கையில் ஒப்புவித்தார்.

அந்த அம்மையார் அந்நெல்லோடு சேறு கலந்திருப்பதைப் பார்த்து, அதைக் கழுவித் தூய்மைப் படுத்தினார். அதைப் பக்குவமாய்ச் சமையல் செய்ய அடுப்புக்கு விறகு வேண்டுமே! அந்த மழையில் எங்கே போய் விறகெடுப்பது? மாறனார் தம் வீட்டுக் கூரையோடுள்ள கட்டைகளை அறுத்தெடுத்துக் கொடுத்தார். நன்றாகக் காய்ந்திருந்த கட்டைகளல்லவா அவை! அவற்றைக் கொண்டு அம்மையார் அடுப்பில் தீ மூட்டினார். கணவர் கொண்டு வந்திருந்த முளை நெல்லை வறுத்துப் பதமாக்கினார். பின்னர் அதைக்

குற்றி அரிசியாக்கி உலையிலிட்டு அன்னமாகச் சமைத்தார்.

வெறும் அன்னத்தை உணவாகக் கொடுக்க முடியுமா? அதற்குக் கூட்டாகக் கறி வேண்டுமல்லவா? மாறனாரின் மனைவியார் கணவரைப் பார்த்து, “சோறாகிவிட்டது. கறிக்கு இனி என்ன செய்வது?” எனக் கேட்டார். உடனே மாறனார் பின்புறமுள்ள தோட்டத்துக்குச் சென்றார். அங்கே பாத்திகளில் தலை நீட்டிக் கொண்டு நின்ற கீரைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து மனைவியின் கையில் கொடுத்தார். அவ்வம்மையார் அவற்றைக் கொண்டு பலவிதக் கறிகளாகப் பக்குவம் செய்தார்.

இவ்வாறு உணவு சமைத்த பின்னர் மாறனார் தம் துணைவியுடன் அடியார் துயின்று கொண்டிருக்கும் இடம் வந்தார். அவரை நோக்கி, “பெருமானே உணவு சமைக்கப்பட்டுவிட்டது. அமுதுண்ண எழுந்தருள்க!” என அழைத்தார்.

அப்போது நிகழ்ந்த அதிசயத்தை என்னென்று சொல்வது? சிவனடியார் படுத்திருந்த இடத்தில் அவர் எழுந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த இடத்திலிருந்து பேரொளியொன்று கிளம்பியது. இதைக் கண்ட மாறனாரும் அவரது துணைவியாரும் திகைத்து மெய் சிலிர்த்து நின்றனர். இறைவரே சிவனடியாராகத் தங்கள் இல்லம் தேடி வந்ததையும் கிட்டுதற்கரிய அவரது திருக்காட்சியே தங்களுக்குக் கிடைத்ததையும் உணர்ந்த அவர்கள், எல்லையில்லாத இன்பம் எய்தி எம் பெருமானை வணங்கித் துதித்தனர்; வாழ்த்திப் புகழ்ந்தனர்.

மதிசூடிய பெருமான் மாறனாரைக் கனவில் நோக்கி, “அன்ப, அடியவர்களுக்கு அமுது படைத்த நீயே சிறந்த தொண்டன். நீ உன் மனைவியோடு எம் உலகு வருவாயாக! அங்கு குபேரன் உன் ஏவல் கேட்க நீ நீண்ட இன்பத்தில் நிலைத்து வாழ்வாயாக?” எனக்கூறி மறைந்தருளினார்.

இளையான்குடி மாறனார் பின்னர் இறைவன் திருவருள்படியே பேரின்ப வாழ்வில் திளைப் பாராயினர்.

பசிக்குதவும் பண்பாளர்களிடம் இறைவன் பேரன்பு கொள்வான் என்பதையும், அவர்களுக்கு நற் பேறுகளை வழங்குவான் என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறோமல்லவா?

பகைவனிடமும் கருணை

சோழ நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் இடையே அமைந்தது மலாடு என்னும் மாண்பு மிகுந்த நாடு. இதற்குச் சேதி நாடு என்னும் பெயரும் வழங்கி வந்தது. இந்நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் திருக்காவலூர் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. இவ்வூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் முறை தவறாது செங்கோல் செலுத்தி வந்தார்.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் மலாடர் மரபில் தோன்றியவர். இம் மரபினர்கள் பரம்பரையாகவே சிவபெருமானிடம் சித்தம் ஈடுபடுத்தியவர்கள் தம் முன்னையோர் நெறியைப் பொன்னேபோல் போற்றி மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் விடையேறிய பெருமான் மீதும் இடையறா அன்பு கொண்டு, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து தம் நாட்களைக் கழித்து வந்தார். மறை நெறியை உயிர் நெறியாகக் கொண்டு மானிலம் போற்ற ஒழுகினார். இறைவரோடு அவரது அடியார்களிடத்தும் இதயக்கனிவு கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிகள் அனைத்தையும் செய்து வந்தார்.

மக்களும் தம் மன்னரைக் கண்கண்ட தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டு வந்தனர். அவர் இடும் ஆணை வழி நின்றனர். 'அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகள்' என்ற ஆன்றோர் பொன்னுரைக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தனர் சேதி நாட்டு மக்கள்.

ஆட்சிமுறை மாட்சியுற வேண்டுமெனில் அதற்குரிய ஆற்றலும் ஒரு மன்னருக்கு வேண்டுமன்றோ! மெய்ப்பொருள் நாயனார் தோளாற்றல் மிக்கவர்; வாள் ஆற்றலிலும் வல்லவர். ஆள் ஆற்றலைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்! அதுவும் இவரிடம் மிகுந்தே இருந்தது. எனினும் அன்பு நெறியே இவரது ஆட்சி நெறியாக அமைந்தது.

இத்தகைய சீரோங்கிய மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடமும் ஒருவன் பகைமை கொண்டிருந்தானென்றால் அது வியப்பாக இருக்கிறதல்லவா? ஆம், வியப்புக்குரியதுதான். இப்பகைமையாளன் பொறாமை கொண்ட நெஞ்சினன். முத்தநாதன் என்னும் பெயரைக் கொண்ட ஒரு மன்னவன் அவன். இவன் பலமுறை மெய்ப்பொருள் நாயனாரோடு போர் செய்தும், அவரது போராற்றலுக்கு எதிர் நிற்க இயலாது புறங்காட்டி யோடியவன். எனினும் இவன் நெஞ்சம் புழுங்கிப் புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. எவ்வழியிலேனும் அவரை வெல்லக் கருதினான். அது மட்டுமல்ல; கொல்லவும் துணிந்தான். வஞ்சகனன்றோ! வஞ்சகன் நெஞ்சம் நஞ்சினும் கொடியதல்லவா!

சதிச் செயலை மேற்கொண்டு அவரை அழிக்க முத்தநாதன் சித்தம் கொண்டான். அதற்குரிய திட்டத்தையும் தீட்டினான். சிவனடியாரிடம் அன்பு

காட்டுபவரல்லவா சேதியர் பெருமான்? தானும் நீறணிந்து தலையில் சடைமுடி பார்ங்கொண்ட தவ வேடம் புனைந்து கொண்டான். பட்டுத் துணியால் சுற்றிய வாள் ஒன்றைப் புத்தகக் கட்டுபோல் கையில் வைத்துக் கொண்டான். இவ்வாறு அகமும் புறமும் இருவேறு கோலத்துடன் முத்தநாதன், திருக்கோவலூர் புகுந்து மாட மாளிகைகள் வரிசை கொண்ட வீதி வழியே சென்று மெய்ப்பொருள் நாயனார் மாளிகை அடைந்தான்.

முத்தநாதனின் கோலத்தைக் கண்ட வாயில் காவலர்கள், 'இவர் யாரோ பெரியவர்' என எண்ணி, "உள்ளே எழுந்தருள்க!" என உபசரித்து உள்ளே செல்ல இசைவளித்தனர். தன் பொய்க்கோலம் வெற்றி கொண்டதென எண்ணிய தீயோன் பல வாயில் களையும் கடந்து, உள்ளே சென்றான். அந்நேரம் சேதியர் பெருமான் பள்ளியறையில் துயின்று கொண்டிருந்தார். அரசரின் மெய்க்காவலனான தத்தன் வெளியே இருந்தான். அரசரைக் காண முத்தநாதன் வருவதைக் கண்ட தத்தன் அவனிடம், "அரசர் துயில்கின்றார். சற்றுப்பொறுப்பது நல்லது" எனக் கூறினான்.

தத்தனிடம் முத்தநாதன், "யாம் அரசனுக்கு அறநெறி கூறி நன்மை செய்ய வந்துள்ளோம். நீயும் இங்கேயே நின்று" என்று அவனுக்குப் பதில் கூறி, அவனையும் அங்கே நிற்க வைத்து, மெய்ப்பொருள் நாயனார் துயின்று கொண்டிருந்த பள்ளியறைக்குள் புகுந்தான்.

தத்தன் மெய்க்காவலனல்லவா? கூரிய மதி படைத்தவனாகத்தானே இருப்பான்! அவனுக்கு

முத்தநாதன் உரையில் ஏதோ ஐயம் தோன்றவே, அவன் முத்தநாதனைப் பின்தொடர்ந்து ஓரிடத்தில் மறைவாக ஒளிந்து நின்று கொண்டான்.

பள்ளியறையினுள் மன்னர் துயில்கொண்டு ஓய் வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அரசியார் அருகே அமர்ந்து வேண்டிய பணிகள் செய்து கொண்டிருந்தார். தவத்துறவி வந்திருப்பதாக அரசியார் கருதித் திடுமென எழுந்து, கணவரை எழுப்பினார். மன்னரும் துயில் நீத்து எழுந்தார்.

தவக் கோலம் பூண்டிருந்த முத்தநாதனைக் கண்டதும், மன்னர் அவனை உண்மைத் துறவியென எண்ணி, “எம்பெருமான் அடியரே, வருக, வருக” என வரவேற்று, அவரது அடிதொழுது வணங்கினார். “சீரும் சிறப்பும் நிறையும் வாழ்வு எனக்கு வாய்த்தது” என உரைத்து, “பெரியீர், தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளியது எதற்கோ?” என வினவினார்.

இது கேட்ட முத்தநாதன், “உங்கள் தலைவர், முன்னர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மறைநூல் ஒன்று என்னிடம் உள்ளது. இதுவரையில் வெளிவராத நூல். எனவே யாரும் அறிந்திலாதது. அதனை உமக்கு உரைக்க வந்தேன்” எனக் கூறினான்.

மெய்ப்பொருளார் இதைக் கேட்டதும் அகமும் முகமும் ஒருங்கே மலர்ந்து, “இதைவிட எனக்குச் சிறந்த பேறு வேறும் உண்டோ? இறைவரின் இந்த மறையை எனக்கு இயம்புக” என வேண்டிக் கொண்டார்.

முத்தநாதன் இதற்கு மறு மொழியாக “அரசே! இதை நான் உமக்கு உபதேசிக்க வேண்டுமாயின் நாம் இருவரும் தனியே இருக்க வேண்டும். அரசியார் உள்ளே செல்லுதல் நலம்” என்றான்.

மாசு மருவற்ற மன்னவர் இதைக் கேட்டதும் தம் மனைவியாரை அன்பு கனிய நோக்கினார். கருத்தை உணர்ந்த அவ்வம்மையாரும் தம் கணவரை வணங்கி அந்தப்புரம் சென்றார்.

மன்னர் அந்த வஞ்ச நெஞ்சினனை ஆசனத் திலமர்த்தி, தாம் கீழே இருந்தவாறு “பெருமானே, மறையினை ஓதி அருள் செய்க!” என வணங்கி வேண்டினார்.

பொய்வேடம் புனைந்த அக்கொடியவன் கட்டை அவிழ்த்து தான் மறைத்து வைத்திருந்த கூர்வாளை எடுத்து, தான் கருதி வந்ததைச் செய்து முடித்தான். ஒளிந்திருந்த தத்தன் இதைக் கண்டு திடுக்கிட்டவனாய் வாளை எடுத்து வெளியே வந்து முத்தநாதனைக் கொன்று தீர்க்கக் கையை ஓங்கினான். குருதி ஒழுக விழுகின்ற மெய்ப்பொருள் நாயனார் இதைக் கண்டு, “தத்தா, இவர் நம்மவர்,” என்று முனைந்த செயலி லிருந்தும் தத்தனை விலக்கினார். என்னே கருணை யுள்ளம்! என்னே அன்புக் கனிவு!

என் செய்வான் தத்தன்! அரசர் ஆணையாயிற்றே! அதை மீறி நடக்க அவன் உள்ளம் கனவிலும் எண்ணுமா? வேதனை கொண்ட உள்ளத்தோடு அவன் அப்பாதகனை விட்டுவிட்டு, மன்னரைத் தாங்கி

நிலத்தில் கிடத்தினான். தத்தன் அவரை வணங்கி, “நான் செய்யவேண்டுவது என்ன?” என வினவினான்.

அவனை நோக்கி நாயனார், “இந்த அடியவருக்குத் தீங்கு எதுவும் நேராமல், எவ்விதத் தடையுமின்றி நம் நகரைக் கடந்து விட்டு வருக” என ஆணை வழங்கினார். நாயனாரின் உள்ளன்புதான் என்னே! பக்திதான் என்னே! மெய்யில் பொய்க்கோலம் தாங்கிய புல்லனையும் அவன் தாங்கிய உயர் கோலத்திற்காகக் கருணை காட்டிய பக்தியுள்ளத்திற்கு ஈடு இணையாக எதைச் சொல்ல இயலும்?

தவக்கோலத்திற்கு மதிப்பளிக்கும் உணர்வில் நாயனார் தம் உயிரின் இறுதி நிலையிலும் தம் குறிக் கோளைக் காப்பாற்றி அதில் வெற்றியே கண்டார். இழிந்தவன் எதையும் செய்வானே! இதயமே இல்லாத முத்தநாதன் செயலும் ஒரு செயலா?

மன்னர் ஆணைப்படி முத்தநாதனைத் தத்தன் நகரைக் கடத்திவிட வெளியே அழைத்து வந்தான்.

கொடியோனால் தங்கள் கொற்றவனுக்கு நேர்ந்த நிலையை மக்கள் அறிந்தனர். துடிதுடித்தனர். சினந்து பொங்கி, ‘இச்செயல் செய்தவனைத் தீர்த்துக் கட்டு வோம்’ எனக் குமுறியெழுந்தனர். ஆனால் தத்தன் அவர் களிதம் அரசர் ஆணையை அறிவித்து அவர்களை விலக்கினான். மன்னர் ஆணையைத் தலை மேற்கொள்ளும் குடிகளாயிற்றே! எனவே கொலைஞன் தப்பினான்.

தத்தன் நகர் எல்லையைக் கடந்து முத்தநாதனை அனுப்பி விட்டு, அரண்மனை திரும்பினான். அது வரையிலும் அரசர் ஆவி பிரியாதிருந்தது. தத்தன்

வரவை எதிர்நோக்கித்தான் அவ்வாறு இருந்தது போலும்! திரும்பி வந்த தத்தன் அரசர் பெருமானை வணங்கி, முத்தநாதன் எவ்வித இடையூறுமின்றி நகர் கடந்து சென்ற செய்தியை அறிவித்தான்.

இதைக் கேட்ட அரச நாயனார் உள்ளம், குளிர்ந்து அமைதி பெற்றது. முகம் மலர்ச்சி கண்டு விரிந்தது. “இன்று எனக்கு ஐயன் செய்த உதவியை யார் செய்ய வல்லவர்?” என்று மொழிந்தவாறு, தத்தனைக் கருணையுடன் நோக்கினார்.

தம்மைச் சூழ்ந்து நின்று அமைச்சர்களையும் உறவினர்களையும் மனைவியரையும் நோக்கி, “நீங்கள் என் ஆணையாகக் கொண்டு திருநீற்று அன்பைப் பாதுகாப்பீர்களாக!” என்று கூறினார். அவ்வளவே அவரது ஆவி, சிவபெருமான் திருவடி நிழலை அடைந்தது.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் தம் பகைவனிடத்தும் அன்பைச் சொரிந்தவர். இவரது வாழ்விலிருந்து, உயிருக்கு இறுதிநேர்ந்த காலத்திலும் கொள்கையைக் காப்பாற்றிய சிறப்பை அறிகிறோம்.

உறுதி பேணிய உத்தமர்

பொன்னியாறு பாய்ந்து வளம் பெருக்கும் சோழ நாட்டின் சிறந்த நகர்களில் பழையாறை குறிப்பிடத்தக்க நகராகும். இங்கு எங்கு நோக்கினும் மலர்ப் பொழில் கள் சூழ்ந்து காணும். அவற்றில் வண்டுகள் தேனருந்தி இன்னிசை பாடும். தேரோடும் தெரு வீதிகளும் பலப் பல. எந்நேரமும் கலகலப்பாக விளங்கும் இந்நகர்ப் புகழ், தமிழ் நிலத்தில் மட்டுமின்றிப் பிற இடங்களிலும் பரவியிருந்தது.

இவ்வூரில் அமர்ந்தியார் என்னும் சைவப் பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். பெயருக்கேற்ப இவர் நீதி வழுவா நெறியினர். தம் மரபுத் தொழிலான வாணிபத்தை மேற் கொண்டவர். கங்கைவார் சடையவனாகிய சிவ பெருமானிடம் இவர் எப்போதும் நீங்காத நினைவு கொண்டவர் இவர். அடியார்களிடமும் பேரன்பு வைத்திருந்தார். தம்மை நாடிவரும் அவ்வடியார்களுக்கு அறுசுவை உணவும், அணிய உடை, கோவணம் ஆகியவை அளித்தும் ஆதரித்து வந்தார்.

பழையாறைக்கு அருகேயுள்ள திருநல்லூரில் நடைபெறும் முக்கண்ணர் திருவிழாவிற்காக இவர் தம்

குடும்பத்தினருடன் செல்வதுண்டு. அங்கு வரும் அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கத் திருமடம் ஒன்றையும் நிறுவியிருந்தார். ஒரு முறை இவ்விழாவிிற்காகச் சென்று திருமடத்தில் தங்கியிருந்தபோது, திருநல்லூரில் கோயில்கொண்ட விரிசடைப் பெருமான் அந்தணப் பிரம்மச்சார வடிவம் தாங்கி மடத்தை நோக்கி வந்தார். இவரது திருமுடிச் சிகையும், வெண்ணீறணிந்த நெற்றியும், மார்பில் அசைந்த முப்புரிநூலும், சுடரொளி வீசும் முகமும் கண்டோரைக் கவரும் தன்மை கொண்டவையாய் விளங்கின. இவர் தம் கையில் தண்டொன்றை வைத்திருந்தார். அதில் திருநீற்றுப் பையும் இரு கோவணங்களும் கட்டப் பெற்றிருந்தன.

இவரைக் கண்ட அமர்நீதி நாயனார் களிபேருவகை கொண்டு தொழுது வணங்கி திருமடத்திற்கு அழைத்து வந்தார். அந்தணரைப் பார்த்து, “அருள் பெரியீர், இம் மடத்தில் இதற்குமுன் அடியார்கள் பலர் வந்துள்ளனர், ஆயினும் அவர்களில் தங்களைப் போன்ற திருகாட்சியினர் யாரையும் இதற்கு முன் கண்டதில்லை. தாங்கள் இங்கே வர நான் என்ன தவம் செய்தேனோ” என்று முகமன் கூறி வணங்கினார்.

இதைக் கேட்ட அந்தணராய் வந்த இறைவர், “நீர் அடியாருக்கு அன்னமளித்து உடையும் கோவணமும் கொடுத்து வருவதாக அறிந்தேன். உம்மைக் காணும் எண்ணத்தோடு இங்கு வந்தேன்” எனக் கூறினார்.

“அடியேன் அளிப்பது என்ன! எம்பெருமான் எனக்குத் தருகின்றார். நான் அவரது அடியார்களுக்கு உதவுகிறேன்” எனக் கூறிய அமர்நீதி நாயனார், அந்தணப் பிரம்மச்சாரியிடம், “இங்கு தங்களைப்

போன்ற அந்தணர்களுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் உணவளிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. தாங்களும் வந்து திருவமுது கொள்ள வேண்டும்” என வேண்டிக் கொண்டார்.

“அப்படியா, மிகவும் நல்லது. நான் காவிரியாறு சென்று நீராடி வருகிறேன். இந்நாட்களில் திடீரென மழை வந்து விடுகின்றது. நான் நீராடி வரும்போது ஒரு வேளை மழை வந்துவிட்டால் கோவணம் நனைந்து விடுமல்லவா? எனவே நீர் இக்கோவணத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்ளும். நான் நீராடி வந்ததும் தந்துவிடும்” எனக் கூறித் தமது தண்டிலிருந்த இரண்டு கோவணங்களில் ஒன்றை அமர்நீதி நாயனாரிடம் கொடுத்தார் அந்தணர்.

அமர்நீதியார் அதை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டு, “பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பேன்” எனப் பதிலளித்து, தக்க ஓர் இடத்தில் அதைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார்.

நீராடச் சென்ற அந்தணரான இறைவர், அமர்நீதியார் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த கோவணத்தை மறைய வைத்தார். பின்னர் அவர் காவிரியில் நீராடிய வராய் மழையில் நனைந்தவாறு திருமடம் வந்து சேர்ந்தார். அந்தணப் பிரம்மசாரிக்கு உணவு படைக்க அவரை எதிர்நோக்கி கொண்டிருந்த அமர்நீதியாரும் அவர் வந்தது கண்டு வணங்கி வரவேற்றார்.

வந்த வருகையிலேயே அந்தணர், “மழையில் நனைந்து விட்டோம். தண்டிலுள்ள கோவணமும்

நனைந்து விட்டது. நான் தந்துள்ள கோவணத்தை உடனே கொண்டு வருக'' எனக் கூறினார்.

அமர்ந்தியாரும் விரைந்து கோவணத்தை எடுக்கச் சென்றார். ஆனால் அவர் வைத்த இடத்தில் அது காணப்படவில்லை. சற்று நேரத்துக்கு முன் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த கோவணம் இப்போது எங்கு மறைந்து விட்டது? அவருக்கு ஒரே திகைப்பு. எல்லாப் பகுதிகளிலும் தேடினார். எங்கும் அது தென்படவில்லை. அங்கிருந்தோர் அனைவரும் இதையறிந்து கவலை கொண்டனர். 'அந்தணரின் கோவணத்திற்கு என்ன பதில் சொல்வது? நனைந்திருப்பதை மாற்றுவதற்கு ஏதாவது கோவணம் கொடுத்தாக வேண்டுமே' என எண்ணிய அமர்ந்தியார் ஒரு புதிய கோவணத்தைக் கொண்டுவந்து, 'பெருமானே, தாங்கள் தந்துள்ள கோவணம் காணப்படவில்லை. அது எவ்வாறோ காணாமல் போயிருக்கிறது. இது ஒரு மாயம் போலவே தோன்றுகிறது. பதிலாகப் புதிய ஒன்றைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதையணிந்து என் பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும்'' என வேண்டினார்.

இதைக் கேட்டதும் அந்தணருக்கு வந்த கோபத்துக்கு ஓர் அளவே இல்லாதிருந்தது. அவரது முகம் சிவந்து தோன்றியது. அமர்ந்தியாரைப் பார்த்து, 'என்ன, இன்று கொடுத்து கோவணத்தைக் காணவில்லையா? நாட்கள் கூடக் கழியவில்லையே! உமது செயல் நன்றாக இருக்கிறது! அடியார்களுக்குக் கோவணம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அவற்றைக் கவர்ந்து கொள்வதுதான் உமது வேலை போலும், நல்ல வாணிபம் இது!' என நவின்றார்.

இவ்வுரைகளைக் கேட்டு அமர்நீதியார் கதி கலங்கிப் போனார். அவருள்ளம் தகர்ந்தது. உடல் நடுக்கம் கொண்டது. அவர் அந்தணரை நோக்கி “பெரியீர்! இத்தவறு என்னை அறியாது நடந்துள்ளது. பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். தங்கள் கோவணத்திற்குப் பதிலாகக் கோவணம் மட்டுமின்றிப் பட்டாடைகள், பொன்னணிகள், மணி முத்துக்கள், எவ்வளவும் தருகிறேன். பெற்றுக்கொண்டு என்னை மன்னித் தருள்க!” என்று சொல்லி அடி பணிந்து வேண்டினார்.

இம் மொழிகளைக் கேட்ட அந்தணர் சிறிது கோபம் தணிந்தவர் போல் காணப்பட்டார். பின்னர் அமர்நீதியாரிடம், “பட்டும் பொன்னும் எனக்கு ஏன்? என் கோவணத்திற்கு ஈடான கோவணத்தைக் கொடுத்தால் போதும்” என்றுரைத்தார்.

அமர்நீதியார் இது கேட்டுச் சற்று ஆறுதல் அடைந்தவராய், “மறைந்து போன கோவணத்திற்கு ஈடானதை நான் எவ்வாறு கொடுப்பது?” என வினவினார்.

அந்தணர், “நீர் களைந்த கோவணத்தைப் போன்றதே இத்தண்டில் உள்ளது. இதன் எடைக்கு வேறு கொடுத்தால் போதும்” என்று பதிலளித்தார்.

இது கேட்ட அமர்நீதியாருக்கு மகிழ்ச்சி பிறந்தது. எடைக்குத் தக்க கோவணத்தைக் கொடுத்து, அந்தணரை நிறைவுபடுத்தலாம் எனக் கருதினார்.

உடனே தராசு ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. அதன் ஒரு தட்டில் அந்தணர் தம் கோவணத்தை வைத்தார். மறு தட்டில் அமர்நீதியார் தம் கையிலுள்ள கோவணத்தை வைத்தார். நிறை சரியில்லாதிருந்தது.

அந்தணர் கோவணத்தின் தட்டு தாழ்ந்திருந்தது. அமர் நீதியார் மேலும் தம்மிடமிருந்த கோவணங்களை ஒன்வொன்றாகக் கொண்டு வந்து வைத்தார். எனினும் அவர் வைத்த தட்டு மேலேயே நின்றது. இதைக் கண்ட அமர்நீதியார் வியப்படைந்தவராய்த் தம்மிடமிருந்த பட்டாடைகளையெல்லாம் கொண்டு வந்து வைத்தார். ஆயினும் அவர் தட்டு உயர்ந்து நின்றதே தவிரத் தாழவில்லை. கட்டுக்கட்டாகத் துணிப் பொதிகள் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டன. எனினும் தட்டு நின்ற நிலையிலேயே நின்றது.

இந்த மாயத்தைக் கண்டு மருண்ட அமர்நீதியார் அந்தணரைப் பணிந்து, “என்னிடமுள்ள துணிகள் அனைத்தும் வைத்தாகிவிட்டன. இனி என்ன இடுவ தென்றே தெரியவில்லை. என் வசமுள்ள பொன்னை வைக்கலாமா?” என்று கேட்டார்.

அந்தணர் பதிலாக, எப்படியும் என் கோவணத் திற்கு ஈடு செய்தால் போதும்” என்று கூறினார்.

பின்னர், தட்டில் அமர்நீதியாரிடமிருந்து பொன் வெள்ளியும், மணியும் கொண்டு வைக்கப்பட்டன. எனினும் தட்டு நேராகவில்லை. அவர் அந்தணரைப் பார்த்து, “பெரியீர், இனி நானும் என் மனைவியும் மகனுமே உள்ளோம். தட்டில் நாங்கள் ஏற இசைவு தரவேண்டும்” என வேண்டினார்.

அந்தணராக வந்த இறைவர், அமர்நீதியார் சிறப்பைத் தராசின் மூலம் உலகிற்கு அறிவிக்கவும் அவரை இவ்வுலகம் துன்பத்தினின்று விடுவிக்கவும் கருதி அதற்கும் இசைந்தார்.

அமர்நீதியாருக்கு தம் முன்னே அந்தணராக நிற்பவர் இறைவர் என்பது தெரியுமா? அவர் நல்லூர்ப் பெருமானை வணங்கியவாறு, “நாங்கள் இதுவரையிலும் திருநீற்று நெறி பற்றிச் செய்த தொண்டில் சிறிதேனும் பிழையில்லையேல் இத்தட்டு நேர்பட வேண்டும்” என நினைத்தவாறு தம் மனைவி மகனோடு தட்டில் ஏறினார். இறைவன் திருவிளையாடலை என்னென்று சொல்ல இயலும்! தட்டு இப்போது நேராகிவிட்டது.

மக்கள் அனைவரும் அமர்நீதியார் நேர்மையையும் உறுதியையும் பாராட்டிப் போற்றினார்கள். விண்ணவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்!

மதிசூடிய பெருமான் உமையம்மையாருடன் அவர்களுக்குக் காட்சி அளித்தார். இறைவனின் பெருங்கருணையை நினைந்து நெகிழ்ந்து மூவரும் முக்கண் பெருமானைத் தொழுது வணங்கினர்.

தராசுத் தட்டே விமானமாக ஆயிற்று. அமர்நீதியாரும் அவர் தம் குடும்பத்தினரும் இறைவன் அருகே சென்று இன்பக் கடலில் திளைத்தனர்.

அமர்நீதியாரின் அடியார் பக்தி, அவரது நேர்மை, உறுதி ஆகியவையே அவருக்கு இறைவர் பக்கம் அமரும் பேற்றை அளித்தன. எனவே உண்மையான பக்தியும் உன்னதப் பண்புகளும் கொண்டவர்கள் மேலான பதவியைப் பெறுவார்கள் என்பதை இக்கதையின் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அடியாரும் அரசரும்

சோழ நாட்டுத் தலைநகர்களில் கருவூரும் ஒன்றாக விளங்கிற்று. இது அமராவதி நதியின் கரையிலே அமைந்த நகர். இயற்கை எழில் மிகுந்தது. இந்நகரில் எங்கும் வெயில் புகாத சோலைகள் நிறைந்து, பச்சைப் பசேலெனக் காட்சி அளிக்கும். அச்சோலைகளில் வண்ண மலர்கள் மலர்ந்து, மணம் கமழும். இம் மலர்கள், பெண்களின் கூந்தலிலே வைக்கப்பெற்று வீடுகள் தோறும் வாசம் வீசும். அம்மலர்களில் அமர்ந்த வண்டுகள், இன்னிசைப் பண்மிழற்றும். சோலைகளில் தோகை விரித்தாடும் மயில்களின் நடனம், அழகின் அரங்காகக் காட்சி அளிக்கும் அகழிகளும் மதில்களும் சூழ்ந்து, மாட மாளிகைகளும் வண்ணச் சூடர் மணி மண்டபங்களும் நிறைந்து விளங்கியது இந்நகர்.

இத்தகைய சிறப்புகள் நிரம்பிய நகரின் நடுவே தான் ஆநிலை என்னும் ஆலயம் அமைந்திருந்தது. பொன்னொளி வீசும் மதில்களைக் கொண்ட இவ் வாலயத்தில் கோயில் கொண்ட பெருமான் பசுபதீச்சுரர் ஆவர். அடியார்கள் வந்து, இங்கு வீற்றிருக்கும் பெருமானை வணங்கி வழிபடுவர். இவ்வடியார்களின்

இன்னல்களையும் தொல்லைகளையும் நீக்குவதே தம் திருப்பணியென ஒரு பெரியார் இங்கு வாழ்ந்து வந்தார். இவர் எறிபத்தர் என்னும் பெயருடையார். எப்போதும் இவர் தம் கையில் ஒரு மழுவைக் கொண்டு நடப்பார். அடியார்களுக்கு ஏற்படும் கடுமையான தொல்லைகளை வன்முறைக்குத் தேவை ஏற்படின் அதை மேற்கொண்டும் அகற்றுவது இவர் இயல்பு. இதற்காகவே இவர் மழுவை ஏந்திக் கொண்டிருந்தார்.

இந்நகரில் சிவகாமியாண்டார் என்னும் வயது முதிர்ந்த அந்தணர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஆநிலை அரனாரிடம் அடங்காத அன்பு கொண்டவர். நாளும் மலர் கொய்து மாலை கட்டி இறைவருக்குச் சாத்தும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டவர்.

அன்று புரட்டாசித் திங்கள் அஷ்டமி திதி. மறுநாள் வரும் நவமி விழாவைக் கொண்டாட நகரில் ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. சிவகாமியாண்டார் என்றும்போல் நீராடி நந்தவனத்துள் சென்றார். அங்கு தென்பட்ட போதுகளைக் கூடையில் கொய்தெடுத்தார். அக்கூடையைத் தம் கைத்தண்டில் தொங்கவிட்டவாறு இறைவர் நினைவோடு ஆலயத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

அந்நேரம் சோழ மன்னரின் பட்டத்து யானையைப் பாகர்கள் நீராட்டிக் கொண்டு வீதி வழியாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென அவ்வேழத்திற்கு மதம் பிடித்துக் கொள்கிறது. பாகர்களுக்கும் அடங்காத நிலையில், தன்னைச் சூழ்ந்து வந்து குத்துக்கோல் வீரர்களையும் விரட்டிவிட்டு ஓடோடி வந்து கொண்டிருந்தது. சிவகாமியாண்டார் வந்து கொண்டிருந்த

தெருவின் பக்கமாய் வந்ததும், அக் களிறு அவரது தண்டில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அப்பூக் கூடையைப் பற்றி அதனுள்ளிருந்த மலரைச் சிந்தி அலக்கழித்தது.

யானையின் மீதிருந்த பாகர்கள் அதன் செயலைத் தடுக்காது, அதை விரைவாக ஓட்டிச் செல்வதிலேயே கருத்தாக இருந்தனர். முதியவரான சிவகாமியாண்டார் யானையின் இக்கொடுஞ் செயலால் உள்ளம் பதறினார்; நொந்து வருந்தினார். தம் உயிரே சிதறியது போல் வேதனை கொண்டார். அவரிடம் சீற்றம் பொங்கியது, தம் கைத்தடியால் யானையை அடிக்கும் முனைப்போடு அதைப் பின்தொடர்ந்தார். வயது முதிர்ந்தவரல்லவா? மதங்கொண்ட யானையை அவரால் எப்படி நெருங்க முடியும்? அதுவோ விரைந்து சென்றுவிட்டது.

முதியவர் உள்ளம் துயரத்தால் நொந்து ஏக்கமுற்றது. வேகமாய்ச் சென்றதில் வீழ்ந்து எழுந்தார். இறைவனை நினைத்து அவர், “யானைத் தோல் போர்த்த இறைவனே, கங்கையும் பிறையும் அணிந்த உமது செஞ்சடைக்குக் கொண்டு வந்த மலர்கள் இவ்வாறு சிதறுவதா? சிவதா சிவதா” என ஓலமிட்டார்.

சிவகாமியாண்டார் இவ்வாறு இறைவனை எண்ணிக் குரல் முழக்கும் வேளை எறிபத்தரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். சிவகாமியாண்டாரிடம் நடந்தது என்னவென்று கேட்டறிந்தார். எறிபத்தரால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. “இறைவன் அடியார் களுக்குப் பகை களிறேயானாலும் நான் அதைக் கொன்று வீழ்த்துவேன்” என்று கூறிச் சிவகாமியாண்டாரைத் தொழுது, “இப்போது அந்த யானை

எங்கே செல்கிறது?" என வினவினார். அவர் களிறு செல்லுங் வழியை எறிபத்தருக்கு அறிவித்தார். முதிய வரிடம் எறிபத்தர், "இனி அதன் உயிர் மிஞ்சாது" என்று முழங்கியவராய் மூண்டெழுந்த கோபத்தோடு களிறு சென்ற வழியைத் தொடர்ந்து சிங்க ஏறெனச் சென்றார்.

யானை சென்று கொண்டிருந்த இடத்தை நெருங்கியதும், 'இது எம்மிறைவர் உரித்த யானை போலும்!' என எண்ணி அதன்மேற் பாய்ந்தார். அம் மதக்களிறு இடிபோல் முழங்கிக் கொண்டு எறிபத்தரை நோக்கிப் பாய்ந்தது. அங்கு நின்றோர், அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினர். ஆனால் எறிபத்தரோ அச்சமென் பதைச் சிறிதும் அறியாதவராய் நின்றார். கங்கைவார் சடையார் மீது கொண்ட அன்பு அவரிடம் அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கவா செய்யும்? யானையை எதிர்த்துப் போராடினார். வீறுற்று எழுந்து பொங்கி, வீர உணர்வில் தம் கையிலிருந்த மழுவைக் கொண்டு அந்த வெங்களிற்றின் துதிக்கையை வெட்டி வீழ்த்தினார். அது ஓலக் குரல் முழக்கி உயிரை இழந்தது. பட்டத்து யானையை இவ்வாறு வெட்டி வீழ்த்தியதைக் கண்டு பாகரும், பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்த குத்துக்கோல் வீரரும் எறிபத்தரை ஒன்று சேர எதிர்த்தனர். யானை பட்டபாட்டுக்கு அவர்கள் நிலை என்னவாகும்? அவர்கள் வாழ்வுக்கும் முடிவு கட்டினார் எறிபத்தர். இச்செய்தியை மன்னர் செவிக்கு எட்டும்படி செய்தனர் சிலர்.

இது கேட்ட சோழ மன்னர் வெகுண்டெழுந்தார். பட்டத்து யானைக்கு நேர்ந்த கதி அவருக்கு மாசினை உண்டாக்குவதல்லவா? யானையைக் கொன்றது யாரெனக் கேட்கும் நிதானங்கூட அவரிடம் இல்லாது

போயிற்று. படைகளைத் திரட்ட உடனே ஆணை வழங்கினார். மன்னரின் சினத்தில் பிறந்த கட்டளையைக் கேட்ட படைத் தலைவரும் போருக்கு ஆயத்தமாயினர். விதவிதப் போர்க்கருவிகளுடன் நால்வகைப் படையினரும் தெருவீதிகளில் எங் போட இடமின்றி நிறைந்து சென்றனர். வீர உணர்ச்சியைக் கிளறிச் செய்யும் பம்பை, தாரை, பேரிகை போன்ற இசைக் கருவிகளின் ஓசை வான்முட்டி ஒலித்தது. மன்னர் உக்கிரமூர்த்தியாய் புரவியின் மீதேறிப் படைகள் பின்னே வர, முன்னே காற்றெனக் கடுகிச் சென்றார்.

யானையும் பாகர்களும் குருதியில் தோய்ந்து வீழ்ந்து கிடந்த இடத்திற்கு வந்தார். அங்கே பகை மன்னரையோ எதிர்ப்புக் கூட்டத்தினரையோ காணவில்லை. வியப்புற்ற மன்னரின் பார்வையில் கையில் மழுபோடு நின்ற எறிபத்தர் தென்பட்டார். அவரே இச்செயலைச் செய்திருப்பார் என மன்னர் முதலில் நினைக்கவில்லை. அங்கு நின்றவர்களிடம் அவர் சிங்கக் குரலில், “இவ்வாறு யானையையும் பாகர்களையும் கொன்றது யார்?” என வினவினார்.

அவர்கள் மன்னரை வணங்கி, “வேந்தர் பெருமானே, தங்களிடம் பகைகொண்ட அரசர்கள் யார்? இதோ நிற்கிறாரே மழுவைக் கையிலேந்திக் கொண்டு, இம்மனிதரே இக்கொடுஞ் செயலைச் செய்தார்” என்று எறிபத்தரைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார்.

எறிபத்தரின் இருள் தேங்கிய தோற்றத்தைக் கண்ட சோழர், ‘விரிசடைப் பெருமான் அடியாராகிய இவர், ஏதேனும் காரணமின்றி இச்செயலைச் செய்திருக்க

மாட்டார். பிழை ஏதோ நிகழ்ந்திருக்கிறது' என்று தம் உள்ளத்தில் நினைத்தவராய் படைத்தலைவரைப் பார்த்து, படைகளைத் திருப்பிவிடக் கட்டளை வழங்கினார். பின்னர் அவர் தம் பரியினின்றும் கீழே இறங்கி, 'எம்பெருமான் அடியாராகிய இவர், மத யானையின் முன் சென்றபோது, இவருக்கு ஏதும் தீங்கு நேராதது யான் செய்த தவமே' என்ற எண்ணத்தில் தோய்ந்து நின்றார். பின்னர் தம் அருகே நின்ற எறிபத்தரை வணங்கி, "பெரியீர். இங்கு நடந்தது எதுவோ நானறியேன். நான் நினைத்தது ஒன்று, இங்கு நடந்தது வேறு. நிற்க, களிறு செய்த கடும் பிழைக்குப் பாகரோடு அதை வீழ்த்தியது மட்டும் போதுமா? மேலும் வேறு ஏதேனும் தண்டனை அளிக்க வேண்டியதுண்டா?" என்று கேட்டார்.

எறிபத்தர் மன்னரிடம் நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி, அதன் பொருட்டே தாம் இவ்வாறு யானையையும் பாகரையும் கொண்டு தீர்க்கவேண்டியது வந்தது என்ற விவரத்தைத் தெரிவித்தார்.

இது கேட்ட மன்னர் மிகவும் வருந்தினார். இறைவருக்கு அணிவதற்காகக் கொணர்ந்த மலர்களைத் தம் களிறு சீர்கெடுத்து விட்டதேயெனச் சிந்தை நொந்தார். இப்பிழைக்குத் தாமே பொறுப்பு எனக் கருதினார். அரசர் எறிபத்தரை வணங்கி, "பெரியீர், இப்பெரும் பிழை என் பட்டத்து யானையால் ஏற்பட்டதற்கு வருந்துகிறேன். இத்தகைய குற்றத்தை அது செய்யாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு என்னையே சார்ந்தது. இதில் நான் தவறி விட்டேன். எனவே நானே பிழை செய்துள்ளேன். தாங்கள் என்னுயிரையும் போக்குதலே தக்கது. தங்கள் கையி

லிருக்கும் மழுவினால் இதைச் செய்து அதை மாசு படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம். இதை, என்கையிலிருக்கும் இந்த வாளால் என்னுயிரைப் போக்கி விடுங்கள்” என்று சொல்லித் தம் வாளை அவரிடம் நீட்டினார்.

மன்னர் கூறியவற்றைக் கேட்ட எறிபத்தர் வியப்புற்றார். மன்னர் உள்ளத்தின் பேரன்பும், நீதியுணர்வும் அவரை மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்தன. மன்னர் தரும் வாளை வாங்காதிருந்தால், ஒருகால் அவர் அதைக் கொண்டு தம்மையே தீர்த்துக் கொள்ள கூடாதே என்ற அச்சத்தில் அவர் அவ்வாளைப் பெற்றுக் கொண்டார். சோழ வேந்தரோ அடியார் தம் குற்றம் அகலுமென்றும் நினைத்தவராய் முகத்தில் மலர்ச்சி விரிய நின்றார்.

இதைக் கண்ட எறிபத்தர் வியப்பும் கலக்கமும் கொள்ள நின்றார். ‘ஆகா, என்ன உத்தமப் பண்பு மன்னருக்கு! அவர் பட்டத்து யானையையும் பாகரையும் கொன்ற என்மீது சிறிதுகூட இவருக்குச் சீற்றம் ஏற்படவில்லையே! மேலும் தன் யானை செய்த குற்றத்தைத் தான் செய்ததாகக் கருதித் தம்முயிரையே தரக் களிப்புடன் நிற்கின்றாரே! இவரன்றோ பேரன்பர் நீதியாளர். கருணைக் கனிவு கொண்டவர்! இவருக்கு நானல்லவா தீமை செய்திருக்கிறேன் என எண்ணிய அவர். இதற்குக் கழுவாயாகத் தம் உயிரையே தீய்த்துக் கொள்ள முடிவு கட்டினார். தம் கையிலிருந்த அக்கூரிய வாளைத் தம் கழுத்துக்கு நேரே கொண்டு சென்றார்.

இதைக் கண்ட புகழ்ச் சோழர் நடுநடுங்கியவராய், “ஐயோ, இதுவென்ன? பெரியோர் இவ்வாறு செய்தல்

தகுமோ?" எனக் கூறி, விரைவில் அவரது கையைத் தடுத்து, வாளையும் பற்றிக் கொண்டார்.

இவ்விருவரின் பேரன்பையும் உணர்ச்சித் தோய்வையும் கண்டு, வெள்ளியங்கிரி வாசராகிய சிவபெருமானே மகிழ்ந்தார். அப்போது வானில், "இந்நிகழ்ச்சி இறைவரால் நடைபெற்றதே. எறிபத்தர் அன்பினை இவ்வுலகோ காணும் பொருட்டு, இறைவர் செய்த செயலே இது. அவர் அருள் ஏவற்படியே யானையும் இவ்வாறு மலரைச் சிந்தியது" எனும் மொழிகள் ஒலித்தன. இதைத் தொடர்ந்து பட்டத்து யானையும், பாகரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். சிதறிய பூக்கூடையிலும் மலர்கள் வந்து நிரம்பின. இந்நிகழ்ச்சி களைக் கண்டு நின்றோர் அனைவரும் அதிசயப் பேருணர்வில் மூழ்கினர்.

எறிபத்தர் தம் கையிலிருந்த வாளை வீசி எறிந்து விட்டு, புகழ்ச்சோழ மன்னர் பாதங்களில் விழ, அவரும் இவர் அடிதொட்டு வணங்க, இருவரும் தம்மை மறந்த நிலையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நின்றனர். அந்தண முதியோராகிய சிவகாமியாண்டாரும் இறைவர் திருக்காட்சியைக் கண்ட மெய்க்களிப்பில் பரவசப்பட்டு நின்றார்.

எறிபத்தர் புகழ்ச் சோழரைப் பார்த்து, "தாங்கள் என் வேண்டுகோள் ஒன்றைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்" எனக்கேட்டுக் கொண்டார். மன்னர் அவரது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். எறிபத்தர் அவரிடம், "தாங்கள் தங்கள் பட்டத்து யானைமீது அமர்ந்து செல்ல வேண்டும். அதை நான்

கண்ணாரக் கண்டு களிக்க வேண்டும்'' என வேண்டிக் கொண்டார்.

மறுப்பாரோ மன்னவர்? அடியாரின் அன்புள் ளத்தை வியந்தவாறு, அவர் யானை மீதமர்ந்து அரண் மனை நோக்கிச் சென்றார். அவர் அன்பினில் நெகிழ்ந்த எறிபத்தரும், சிவகாமியாண்டாரும் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றடைந்தனர்.

இறைவரிடம் பேரன்பு கொண்ட அடியார், அவ்வன்பின் முதிர்ச்சியில் செய்த வன் செயலையும் இன் செயலாகக் கருதும் ஒரு மன்னரின் அன்புள்ளத்தை எறிபத்த நாயனார் வரலாறு நமக்கு எடுத்துக்காட்டு கிறது. இறையன்பில் தோய்ந்தவர்கள் உயர்வு தாழ்வற்ற ஒரே நிலையினர் என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

இறைவர் தம் அடியார்கள்மீது எல்லையற்ற அன்பு கொள்வதால், நாமும் அவ்விறைவரை எந்நேரமும் மனதில் நிறுத்தி நற்பணிகளைச் செய்து அவரது அன்புக்குரியவராய் வாழ்வோமாக!

வஞ்சனைக்குத் தண்டனை!

சோழ நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் ஒன்று எயினனூர் என்பது. இங்கு ஈழகுல மரபில் ஏனாதிநாயனார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் அன்பும் அடக்கமும் நிரம்பிய பண்பாளர்; அஞ்சா நெஞ்சும்; ஆண் தகைமையும் வாய்ந்தவர். கள்ளம் அறியாத உள்ளத்தினர். வேத நாயகனாகிய விரிசடைப் பெருமானிடம் மாறாத மனம் கொண்டவர். திருநீறு பூசிய தெய்வ அடியார்களைக் கண்டால் இவர் அவர்களைச் சிவமாக எண்ணி வணங்கி வழிபடுவார்.

ஏனாதியார் தம் தொழிலாக வாள் பயிற்சிக் கூடம் ஒன்றை அமைத்து, நடத்தி வந்தார். பிறருக்கு வாள் பயிற்சியளித்து அதில் கிடைக்கும் வருவாயைப் பெற்றுக் கொள்வார். இவ்வருவாயினையும் இறைவன் பணிக்கே காணிக்கையாக்குவது இவரது வழக்கமாக இருந்தது.

இத்தகைய தெய்வீக உணர்வு கொண்ட ஏனாதி யாரிடமும் ஒருவனுக்குப் பகைமை இருந்தது. அவன் தான் அதிகுரன் என்பவன். ஏன் இவனுக்கு அவர்மீது பகைமை? பொறாமையால் ஏற்பட்டதுதான்.

அதிசூரனும் வாள்பயிற்சிக் கூடம் ஒன்றை வைத்து நடத்தி வந்தான். தன்னினும் மிக்கார் தன் தொழிலில் வேறு யாருமில்லையென்னும் இறுமாப்பு இவனுக்கு இருந்தது. தன் பிரதாபங்களைப் பெரிதுபடுத்தித் தன்னையே புகழ்ந்து கொள்வான். ஆனால் திறமையும் சீலமும் மிக்க ஏனாதியார் அளவுக்கு இவனது தொழில் நடக்கவில்லை. அந்த அளவுக்கு வருவாயுமில்லாத தோடு புகழும் வாய்க்கவில்லை.

அதிசூரன் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த பொறாமை நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. எவ்வாறேனும் ஏனாதியாரைத் தன் வழியினின்றும் அகற்றிவிடக் கருதினான். இதற்கு என்ன வழி? தன்னைச் சார்ந்தோரைக் கலந்து ஆலோசித்தான். தீயவர்கள் தீய நெறியைத்தானே காட்டுவார்கள்! ஏனாதியாரோடு போர் தொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதிசூரன் துணைவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஏனாதியார் இல்லம் வந்து அவரைப் போருக்கு அழைத்தான்.

ஏனாதியாரிடம் அவன், “வாள் பயிற்சித் தொழில் நம் இருவரில் யாரேனும் ஒருவருக்குக் குலத்தாய உரிமையாய் ஆக வேண்டும். நம்மிருவரில் திறன் பெற்றவரே இதற்குத் தகுதியானவர் ஆவார். எனவே நாம் இருவரும் போர் செய்வோம். நம்மில் யார் வெற்றி பெறுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு இத்தொழில் உரியது. நீ இப்போது என்னுடன் போருக்கு வருக!” எனக் கூறி, கொடும்புலியின் குகைவாயிலில் குள்ளநரி நிற்பது போல் நின்றான்.

இம்மொழி கேட்ட ஏனாதியார் வீரப் பெருமிதம் கிளர்ந்தெழப் போர்க்கோலம் பூண்டு சிங்க ஏறென வெளியே வந்தார். அவர் கையில் கூர்வாள் பள பளத்தது; அரையிலே வரிந்து கட்டிய கச்சை; கால் களிலே வீரக்கழல். தம் எதிரே அதிகுரனும் அவனைச் சேர்ந்த பேரணி வீரர்களும் நிற்பதைக் கண்டு அவர் சிறிதும் மலைப்போ அச்சமோ கொள்ளவில்லை. தனியே போருக்கு ஆயத்தமானார். இவ்வாறு ஏனாதி யார் தனியே போருக்குப் புறப்பட்டுள்ள செய்தியை அறிந்ததும் அவரிடம் பயின்ற வீரர்களும் உறவினர் களும் விரைந்து வந்து ஏனாதியாருக்குத் துணையாகி நின்றனர். அப்போது அதிகுரன் ஏனாதியாரைப் பார்த்து, “வெளிப்புறம் சென்று நாம் போர் செய் வோம். இதில் வெற்றி பெற்றவர், பயிற்றுவிக்கும் தொழிலை மேற்கொள்வோம்” என்றான்.

“இதையே நீ நல்லதென விரும்புவாயானால் நான் அதற்கும் இசைகிறேன்” என்று பதிலளித்தார் ஏனாதி யார்.

அணி திரண்ட இருமருங்கு வீரர்களும் ஒருவரோ டொருவர் மோதிப் போர் செய்யத் தொடங்கினர். வானோடு வாள் மோதிற்று; வேல்கள் பாய்ந்தன; அம்புகள் தாக்கின. காலறுபட்டார் சிலர்; கையறு பட்டார் சிலர்; தலையறுபட்டார் சிற்சிலர்; குற்றயிராய் ஓலமிட்டுப் புலம்பினார் பலர். எங்கும் இரத்த வெள்ளம். பிணக் குவியல். அங்கங்கே கழுகுக் கூட்டம் பிணம் தின்ன வட்டமிட்டுச் சுழன்றது.

மடிந்தவர்கள் போக மீதியுள்ளவர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு இருவரும் மும்முரமாகப் பொருதனர்.

ஏனாதியார் வீர உணர்வில் தோய்ந்து பம்பரம் போல் சுழன்று சுழன்று எதிரிகளைத் தாக்கினார். அவரது இக்கொடுந் தாக்குதலுக்காற்றாது பகைவர்களில் பலர் உயிரிழந்தனர். எஞ்சியோர் புறமுதகிட்டு ஓட்டம் பிடித்தனர். அதிகுரனோ அவ்வாறு ஓட்டம் பிடித்தவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு மீண்டும் ஏனாதியாரை வந்து எதிர்த்தான். நாயனாரோ, மேலும் ஊற்றெடுக்கும் சுனை வெள்ளம் போல் வீர உணர்வு பொங்கப் பகைவர்களைத் தீர்த்துக் கட்டினார். பின்னர் வாளைச் சுழற்றிய வண்ணம் அதிகுரனைக் கொன்று தீர்க்க முன்வந்தார் நாயனார். தன் உயிர் இனி மிஞ்சாது என்பதைக் கண்ட அதிகுரன் அச்சம் மிகுந்தவனாய் புறங்காட்டி ஓடலானான். எதிரி புறமுதுகிட்டோடியதும் ஏனாதி நாயனார் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு தமது இல்லம் வந்து சேர்ந்தார்.

தோல்விபெற்ற அதிகுரன் மனம் புழுங்கினான். தனக்கு நேர்ந்த இழிநிலையை எண்ணி எண்ணிப் புண்ணானான். அன்றிரவு அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. படுக்கையில் கிடந்து புரண்டான். வாளாற்றலாலும் தோளாற்றலாலும் ஏனாதி நாயனாரை வெல்ல இயலாதென்பதை அனுபவத்தில் கண்டறிந்த அக் கொடியவன், வஞ்சனையால் அவரை வெல்லக் கருதினான். அதற்கேற்ற சூழ்ச்சியும் வகுத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் அதிகுரன் ஒருவரை ஏனாதிநாயனாரிடம் அனுப்பி, "வீணாக மற்றவர்களைப் போரில் மடியவிட வேண்டாம். இனி, ஏனாதியாரும் அதிகுரனும் தம்முள் நேரெதிர் நின்று

போர் செய்து வெற்றியை நிர்ணயிக்கவேண்டும்” என அறிவித்து, இடத்தையும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டான்.

இதையும் ஏற்றுக் கொண்டார் ஏனாதியார். தம்மவர் யாருக்கும் தெரியாது வானும் பலகையும் கையில் ஏந்தியவாறு அதிகுரன் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு முன்னதாகச் சென்று போர் செய்ய அவன் வரவை எதிர்நோக்கி நின்றார்.

திருநீறணிந்தவரைத் தெய்வமாக வழிபடும் ஏனாதியார் இயல்பை அதிகுரன் அறிவானன்றோ! எனவே அவன் நெற்றி நிறைய நீறணிந்து அதைக் கைப் பலகையால் மறைத்தவாறு ஏனாதியாரை வரச்சொன்ன இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு தம் எதிரியைக் கண்ட ஏனாதியார், அவனைத் தீர்த்துக் கட்ட வாளை வீசிக் கொண்டு முன்னே சென்றார். தன் உயிருக்கு இறுதிக் கட்டம் வந்துள்ளதை அறிந்த அதிகுரன் திடீரெனத் தன் நீறணிந்த நெற்றியை மறைத்திருந்த பலகையை விலக்கினான். அவனது நெற்றியைக் கண்டார் ஏனாதியார். திகைப்பில் மூழ்கலுற்றார். இதுவரையிலும் அவனிடம் அவர் நீறணிந்த நெற்றியைக் கண்டிருக்கவில்லையே! எனவே ஏனாதியார், அதிகுரன் எம்பெருமான் அடியாராகியிருப்பதாக எண்ணிவிட்டார். எனவே அவர், “நான் எம்பெருமான் அடியவரை எதிர்க் கலாமா? அவரோடு அமர் செய்தால் பெரும் பிழையன்றோ? அவர் சொல்லும் வழி நான் நடப்பேன்” என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

அதிசூரன் ஒருவேளை தன்னைக் கொல்ல விரும்பினாலும் கொல்லட்டும் என்ற எண்ணத்தோடு ஏனாதியார் தம் கைவாளையும் நீக்கிவிடக் கருதினார்.

அடுத்த கணம் அவரிடம் மற்றோர் எண்ணம் தோன்றியது. தாம் ஆயுதம் எதுவும் இல்லாதிருந்து, அதிகூரன் கொன்றான் என்ற பழி அவனைச் சேருமே எனக் கவலை கொண்டார். ஆகவே தம் கைவாளையும் பலகையையும் தாங்கியபடியே செயல் துறந்து இயக்க மற்று நின்றார். திருநீறின் மீது ஏனாதியார் கொண்ட பற்றையும் மதிப்பையும் என்னவென்று கூறியிலும்?

கொடியோன் இந்த நிலையைத்தானே எதிர்பார்த்திருந்தான்! தன் வஞ்ச நெஞ்சில் எண்ணி வந்ததைச் சூலபமாகச் செய்து முடித்தான் அப்பாதகன். ஆவி இழந்தார் ஏனாதியார். எனினும் இறுதி நேரத்திலும் திருநீற்றுக்குத் தாம் அளித்த கடமையும் சிறப்பும் அவரது நெஞ்சுக்கு நிறைவை அளித்தன.

திருநீற்றினிடம் பற்றுக் கொண்டு அதற்காகத் தம்முயிரையே நல்கிய ஏனாதிநாயனரை இறைவன் தம்பால் அணைத்துக் கொண்டார். பொன்னம்பலத்தே இறைவரைப் பிரியாதிருக்கும் பேறு பெற்றார் ஏனாதியார். வஞ்சகம் இழைத்த வன்னெஞ்ச அதிகூரன் வெய்ய நரகினில் புகுந்தான். அவனுக்கு இறைவன் வழங்கிய தண்டனை அது.

இக்கதையில், நல்ல வேடம் புனைந்து தீயவை இழைக்கும் கொடியவர்கள் நரகம் அடைதலும் இறை நெறித் தன்மையில் பற்றுக் கொண்டு அதைக் காப்போர் இறைவன் அருகே இருக்கும் பேறு பெறுதலும் நாம் அறிகின்ற உண்மை!